

Prvošolčki v spremstvu svojih učiteljic

Župan občine Markovci Milan Gabrovec

Uvodnik

V tej številki našega Lista iz Markovcev, spoštovane občanke in občani, vam želim sporočiti, da se v naši občini vseskozi izvajajo projekti, ki imajo bolj lokalni (vaški) pomen, večina pa jih je širokega družbenega pomena, ki izboljšujejo kvaliteto našega bivanja in kvaliteto bivanja naključnih pa tudi načrtnih obiskovalcev naše občine. Vesel sem in ponosen, da se dela pri izgradnji kanalizacije v Novi vasi približujejo koncu, saj bo s tem urejen kanalizacijski sistem po celotni občini. Ob gradnji kanalizacije bomo obnovili vodovod, uredili odvod meteornih voda po celotni vasi, naredili novo asfaltno prevleko, ki bo široka najmanj 5 m, uredili novo javno razsvetljavo, v zemljo položili električne žice, položeno bo optično omrežje (Teleing), posodobljeno omrežje Telekomu in postavljeni dve avtobusni postajališči. V Novi vasi bo z zaključkom tega projekta celostno urejeno vse naštet, zato prosim vaščanke in vaščane za še malo potrpljenja, saj je zadnji rok za zaključek del 24. november 2017. Če imate kakršnokoli vprašanje, se obrnite na občinsko upravo, ker vam bomo z veseljem odgovorili.

Gradnjo pločnika in kolesarske steze načrtujemo tudi v Prvencih, Borovcih in na še nekaj odsekih naše občine, saj je varnost ena od osnovnih pravic človeka, prometna varnost pa na zelo visokem mestu. Zaključuje se tudi gradnja dveh krožišč, ki bosta prispevali velik delež k varnosti in večji urejenosti naše občine. V kratkem bomo v večini vasi, kjer jih še ni, namestili otroška igrala, kjer pa so, pa jih bomo obnovili oziroma zamenjali. Aktivnosti tečejo tudi v smeri ureditve kampa in postajališča v Zabovcih. V kratkem bo začela v Markovcih delovati tudi polnilnica za avtomobile na električni pogon. Na vseh področjih skušamo biti uspešni in vsem nam zagotoviti boljše in lepše pogoje za življenje, zato vas prijazno vabim, spoštovane občanke in občani, da nas pokličete, nam pišete ali na kakšen drugačen način stopite v kontakt z nami in nam zaupate svoje želje, morebitne težave, saj bomo skupaj lažje in boljše prišli do rešitev.

Pred nami so jesenski meseci. Obrali smo gorice, zato vam želim veliko sladkega grozdja in mošta, ki ga bomo na martinovo poskusili, verjetno kar na občinskem dvorišču.

Milan Gabrovec, prof.
župan

Otroci v prometu Prvič v šoli

Varno v šolo

Z začetkom novega šolskega leta se končuje obdobje brezskrbnih počitnic. Vozniki moramo biti pozorni, saj so na cestah znova prisotni otroci.

Letos sta nas že drugič ob začetku šolskega leta obiskala maskoti Anja in Zdravko. Z otroki sta se varno sprehodila na prehodu za pešce in opozorila voznike, naj bodo previdni predvsem v okolici šole in vrtca. Te prometne akcije so se je udeležili tudi vodja

policijskega okoliša Marjan Vrbnjak, vzgojiteljice in otroci Vrtca Markovci, župan Občine Markovci in predsednik AMD Markovci.

Otroci imajo pravico do prometne varnosti vseh 365 dni v letu.

Župan Milan Gabrovec je zaželel predšolskim otrokom in šolarjem varno pot v šolo, v šoli pa veliko uspehov.

Martin Zamuda

Prvi september je bil za 38 novih učencev OŠ Markovci prav poseben dan. Postali so prvošolci.

Pripravili smo jim topel sprejem v jedilnici šole, kjer so se zbrali skupaj s starši. Prijazno sta jih nagovorila gospod ravnatelj ter župan naše občine. Sledil je poseben trenutek, saj so učenci končno spoznali nove učiteljice. Vsak učenec je bil slavnostno poklican v 1. A oz. v 1. B oddelek. Nato so skupaj z novimi učiteljicami odšli v razrede, starši pa so prisluhnili še gospodu policistu, učiteljici podaljšane bivanja ter šolski

pedagoginji, ki jim je podala veliko koristnih napotkov ob vstopu v šolo. V lepo urejenih učilnicah so učenci spoznali nove sošolce, hkrati pa jih je pričakala lokomotiva Prvošolček, ki so jo napolnili prav do zadnjega vagona.

Vsak prvošolček je prejel simbolično darilce, posebno presenečenje pa je bila torta.

Tako se je prvi šolski dan za prvošolce končal. Želimo jim, da bi se v šoli dobro počutili, veliko zanimivega doživeli ter si skozi leta šolanja pridobili veliko znanja.

Učiteljice prvih razredov

V šoli in v vrtcu Markovci v novem šolskem letu več kot 500 otrok

Novo šolsko leto začinjamo s 507 otroki, in sicer s 338 učenci v šoli in 169 otroki v vrtcu. V šolo smo letos vpisali 38 prvošolcev, vrtec pa na novo obiskuje 44 otrok. Šolarji so razdeljeni v 18 oddelkov, ob tem pa delujejo še trije oddelki podaljšanega bivanja in dva oddelka jutra-

Ravnatelj Ivan Štrafela

njega varstva. V vrtcu so otroci razdeljeni v 9 oddelkov. Veseli smo takšnega števila otrok, saj je to odlična popotnica za razvoj našega kraja. Vrtec in šola vzgajata in izobražujeta otroke, ki bodo kot odrasli ljudje pomemben člen razvoja in napredka občine Markovci.

Začetek šolskega leta je vedno nekaj posebnega. Čas optimizma, novega začetka, pa hkrati čas dvomov in gore vprašanj.

Pričakovanja in predstave o dobri šoli in vrtcu se razlikujejo glede na vidike, ki jih posamezniki postavljamo v ospredje. Vse bolj postaja očitno, da je še kako pomembno, kako šola in vrtec vidi in razume celotno okolje, v katerem delujeta. Izobraževalni sistem v Sloveniji

je sodoben, vse bolj evropsko primerljiv, hkrati pa tekmovalen in neizprosno v svojih zahtevah. Otrokom moramo pomagati pri prevzemanju odgovornosti za načrtovanje učenja in drugih aktivnosti. Delovne vneve in discipline ni mogoče vsiliti od zunaj – treba jo je najti v otroku samem. Edino visoka lastna motivacija in ustvarjalni pouk ne bosta vzbujala občutka, da je delo v šoli zgolj izpolnjevanje volje nekoga drugega, pač pa nujno potrebna priprava na učenje, ki bo trajalo celo življenje. Sodobni pouk zahteva veliko samostojnega dela ob vzpodbujanju ustvarjalnosti na vseh področjih.

K dobri šoli sodi tudi individualnost institucije, njena specifična ponudba, njen program. Namen celostnega zagotavljanja kakovosti je stalna skrb za kakovostno šolo in vrtec. Smiselno je spodbujati in razvijati hotenje, kulturo in klimo pri vsakem delavcu šole in vrtca, da kritično spremlja in vrednoti svoje delo ter ga ohranja na visoki ravni kakovosti ali pa izboljšuje šibke točke svojega delovanja. Sodobne iniciative za kakovost v šoli so usmerjene k temu, da se ugotovljeno stanje analizira in interpretira s stališča vzrokov in okoliščin; bistveno je, da se te analize uporabijo za načrtovanje ukrepov, s katerimi naj bi se šibke točke v delu šole in vrtca odpravljale. In prav to bo naša temeljna prednostna naloga v tem šolskem letu. Našim otrokom, učencem in učenkam želimo nuditi čim bolj kakovostno podlago, ki jim bo popotnica v nadaljnjem življenju.

Nekoč je bilo znanje predvsem poznavanje dejstev in podatkov. Danes temu ni več tako. Znanje že davno niso zgolj dejstva in informacije, temveč konkretne vsebine vseživljenjskega učenja. Poudarek mora biti na razumevanju, uporabi, samostojnem učenju in mišljenju. Znanje je potrebno nadgrajevati v aktivnem procesu odkrivanja in izkušenj.

Znanje naj vodi do uspeha, dosežkov. Mlade moramo pripraviti na življenje v družbi, v kateri bodo morali sprejemati nove koncepte in odločitve ter se neposredno učiti, da bodo sposobni slediti trendom sodobne družbe v prihodnosti. V vsakem otroku sta želja in moč, da uresniči svoja nagnjenja in interese, da se razvija, da spozna sebe in svet in da je ustvarjalen. Seveda ima vsak otrok svoja močna področja, svoje cilje, načrte. Vsak otrok ima svoje sanje in lastno pot do njih. Otrokova naravna potreba je doživeti uspeh. In vsak uspeh pomeni stopničko na poti k sanjam oziroma k srečnemu, zadovoljnemu življenju. Za otroka je uspeh, kadar spravi v smeh prijatelje, kadar pomiri skregani prijateljici, kadar mu uspe rešiti križanko, kadar razume matematično enačbo, kadar vrstniki sprejmejo njegovo idejo, kadar pomaga staršem pri opravljanju nekega dela, kadar uvidi svoj lastni napredek ... Odrasli vse prepogosto merimo otrokovo uspešnost le po tem, kakšno oceno je dosegel in katero mesto je zasedel. Tako ne vidimo, v čem je otrok močan, uspešen in srečen. Naloga odraslih ni v usmerjanju otrok k izpolnitvi naših želja in ciljev, pač pa v spodbujanju otrok, da sledijo in uresničijo svoje sanje in cilje, da postanejo dobri ali celo odlični v tem, kar čutijo in nosijo v sebi. Samo tako bodo pripravljene prevzemati vedno večjo odgovornost za svoje delo, učenje in življenje v skupnosti. Učenje ne pomeni le »nalaganja« znanj in spoznanj v spomin. Zapomnitev podatkov je samo ena od čudovitih lastnosti naših miselnih sposobnosti, ki pa ne zadošča, da bi zapomnjeno tudi razumeli in uporabili v novih situacijah. Učenje pomeni odkrivanje neznanega, pomeni razumevanje sveta in odnosov v njem. Do spoznanja lahko pridemo le, če smo pripravljene opazovati življenje okoli sebe, iskati informacije,

jih preizkušati, razmišljati, primerjati svoja spoznanja z drugimi ... In to je učenje. Vsako delo, tudi učenje, bo veliko lažje, če bomo najprej spoznali svoje miselne značilnosti in delovne navade.

Poleg znanja, za katerega verjamem, da je neprecenljiva vrednota, bo naša pozornost usmerjena tudi k vzgoji. Otroke bomo usmerjali v različne dejavnosti, ki jim bodo pomagale tudi pri čustvenem in socialnem zorenju.

Trudili se bomo, da bosta šola in vrtec prostor, kjer so spoštovane pravice otrok kakor tudi pravice vseh zaposlenih in kjer se eni in drugi zavedajo svojih dolžnosti. Skupaj s starši in otroci bomo gradili na spodbujanju spoštovanja in medsebojnega zaupanja. Šola, vrtec in njuna okolica naj bo prostor, kjer se počutimo varni, zaželeni in spoštovani. Skupaj nam bo to prav gotovo tudi uspelo.

mag. Ivan Štrafela, ravnatelj

Zdravo šola!

Prvi september je že pred vrati, zato bomo mogli zgodaj vstati. Ko v šoli zasliši se prvi korak, knjige brati začne prav vsak.

Šola predstavlja nam velik zalogaj, vendar ni kot strašen velik zmaj. Slovenščino res obvladamo vsi, matematika pa nekaterim na nitki visi.

Likovna za nekatere najlepši del je dneva, glasba pa po hodnikih veselo odmeva. Pri športni imamo zares se lepo, saj tam poskrbimo za naše telo.

Šolski predmeti za nas so kot kometi, od nas poslovijo se poleti.

V jesen znova odprejo se šolska vrata in vsak skozi njih novim ciljem naproti koraka.
Lucija Janžekovič, 9.a

POLETJE

Poletje se je zdaj končalo, zdaj več ni časa za zabavo, saj informacij bo za polno glavo, da ne bomo padli kot pokvarjeno padalo.

Spet bomo napolnili zvezke, za katere so starši plačali velike zneske. Komaj že čakam, da se bo šola končala, da se bom končno lahko naspala.
Kaja Kristovič, 9.r

Ponosni prvošolčki

Otroci, najšibkejši udeleženci v prometu!

S pričetkom septembra so se na ceste ponovno vrnili otroci, šolarji, ki so zaradi počasnega dojemanja sprememb v prometu še posebej ogroženi in izpostavljeni. V svojem brezskrbnem otroštvu, igrivosti in razposajenosti velikokrat nepremišljeno in nenadoma stečejo na cesto ter drugače reagirajo kot odrasli. Za nekatere otroke je to celo prvi stik s prometom.

Policisti Policijske postaje Ptuj smo ponovno skupaj s predstavniki Občine Markovci opravili pregled prometne signalizacije ter se z ostalimi subjekti in posamezniki dogovorili o varovanju otrok ob pričetku šolskega leta.

V okolici šol policisti v prvih šolskih dneh izvajamo poostren nadzor prometa, še posebej med prihodom učencev v šolo in odhodom domov. Preverjamo

varno hojo otrok in prečkanje ceste, opremljenost prvošolčkov z rumenimi ruticami in odsevnimi telesi za večjo varnost ob zmanjšani vidljivosti, brezhibnost koles, koles s pomožnim motorjem in koles z motorjem. Redno preverjamo tudi pravilno uporabo varnostne čelade. Policisti v začetku šolskega leta tudi poostreno nadziramo tehnično brezhibnost vozil za prevoze otrok ter uporabo varnostnih pasov in dodatne opreme za privezovanje otrok v vozilih, s katerimi starši vozijo otroke v šolo.

Starši, skrbniki ali rejniki so dolžni skrbeti ali izvajati nadzor nad otrokom ali mladoletnikom, ko je ta udeležen v cestnem prometu. To narekuje tudi Zakon o pravilih cestnega prometa, ki je v primeru neupoštevanja tega določila predpisal kazen, v primeru, da s strani otroka nastane prekršek, ki je posledica opustitve dolžne skrbi ali nadzorstva nad otrokom ali mladoletnikom.

Starši naj s svojim zgledom pokažejo otrokom, kako naj se pravilno in varno obnašajo v prometu. Veliko kritičnih si-

tuacij v prometu nastane iz razloga časovne stiske, saj so starši in otroci vpeti v ritem sodobnega sveta. Otrok, ki je na poti in je v časovni stiski, se namreč na prehodu za pešce in ob hoji ob vozišču ter prečkanju ne bo dovolj prepričal ter bo pri tem lahko izzval nesrečo. Pravilna vožnja otrok v varnostnih sedežih, prilagojeni starosti in teži otroka, pomembno vpliva na posledice prometnih nesreč. Zato ne bo odveč nasvet, da naj bodo otroci v avtomobilskih varnostnih sedežih in tudi pri najkrajših vožnjah v avtomobilu pripeti z varnostnimi pasovi.

Vozniki morajo hitrost vožnje zmanjšati ter tudi ustaviti vozilo, če opazijo ob vozišču otroke, ki v veliki meri niso pozorni na dogajanje okrog sebe. Enako velja pri vstopanju in izstopanju otrok iz šolskih avtobusov, kjer mora voznik ob ustavitvi takšnega avtobusa na vozišču z vozilom ustaviti.

S skupnimi močmi moramo poskrbeti za varnost otrok.

Marjan Vrtnjak
Policijska postaja Ptuj

INFORMACIJA: Pogoji za vožnjo koles in mopedov, katerih konstrukcijsko določena hitrost ne presega hitrosti 25 km/h

V času izvajanja preventivne akcije »Varna šolska pot« so občinski redarji ugotovili, da vozniki koles in mopedov, katerih konstrukcijsko določena hitrost ne presega hitrosti 25 km/h (prej: kolo s pomožnim motorjem), niso seznanjeni s svojimi obveznostmi v prometu, zato podajamo nekaj informacij, ki sta jih prinesli sprememba Zakona o pravilih cestnega prometa in sprememba Zakona o voznikih. Posebej pomembna je seznanitev z obvezno uporabo varnostne čelade in prevozom potnikov.

V cestnem prometu sme samostojno voziti kolo otrok, star najmanj osem let, ki ima pri sebi veljavno kolesarsko izkaznico, in oseba, ki je starejša od 14 let. V praksi otroci opravijo kolesarski izpit v 5. razredu OŠ, ko so stari približno 10 let. Otrok do 14. leta starosti, ki nima opravljenega kolesarskega izpita, sme voziti kolo v cestnem prometu le v spremstvu polnoletne osebe.

Moped, katerega konstrukcijsko določena hitrost ne presega 25 km/h, sme voziti v cestnem prometu otrok od 12. do 14. leta starosti, ki ima pri sebi kolesarsko izkaznico in oseba, starejša od 14 let. Starostni pogoj za pridobitev pravice voziti kolo in moped, katerega konstrukcijsko določena hitrost ne presega 25 km/h, izpolni otrok oziroma oseba z nastopom koledarskega leta, v katerem bo dopolnil predpisano starost.

Voznik in potnik na mopedu, katerega konstrukcijsko določena hitrost ne presega 25 km/h, morata imeti v času vožnje pripeto homologirano zaščitno motoristično čelado ali ustrezno pripeto kolesarsko čelado.

Voznik in potnik na kolesu morata imeti do dopolnjenega 18. leta starosti med vožnjo ustrezno pripeto zaščitno kolesarsko čelado.

V vednost naj bo tudi podatek o odgovornosti staršev, saj se z globo 120 evrov kaznuje za prekršek starš, skrbnik, rejnik ali spremljevalec otroka, ki kot voznik ali potnik ne uporablja varnostne čelade.

Vozniki koles in mopedov, katerih konstrukcijsko določena hitrost ne presega hitrosti 25 km/h, morajo voziti po kolesarskem pasu, kolesarski stezi ali kolesarski poti. Kjer teh prometnih površin ni oziroma niso prevozne, smejo voziti ob desnem robu smernega vozišča v smeri vožnje.

Na kolesu je dovoljeno prevažati otroka, mlajšega od osem let, če je na

kolesu pritrjen poseben sedež za otroka in je kolo dodatno opremljeno s stopalkami za noge, voznik pa mora biti polnoletna oseba.

Voznik mopeda sme kot potnike voziti le osebe, starejše od 12 let, pri tem pa voznik mopeda ne sme biti mlajši od 16 let.

Robert Brkič,
vodja medobčinskega redarstva SOU SP

MI TISKAMO!

EVROGRAFIS

CELOVITE STORITVE NA PODROČJU TISKA - OD PRIPRAVE DO ODPREME
HITRA ODZIVNOST IN KRATKI IZVEDBENI ROKI
OKOLJU PRIJAZNI MATERIALI

EVROGRAFIS d.o.o., Puhova ulica 18, 2000 Maribor, Slovenija
T: 02 630 06 94, F: 02 601 85 21, E-pošta: info@evrografis.si, www.evrografis.si

Člani Šole zdravja osvojili Triglav

Lani pred koncem leta smo se člani Šole zdravja ob kavici pogovarjali, da bi v letu 2017 lahko osvojili Triglav. Zainteresirani smo bili štirje. V maju smo začeli s pripravami na vzpon. Začeli smo več pešačiti, kolesariti, pa tudi Donačko goro smo obiskovali.

V nedeljo, 20. 8., smo šli na »testni« vzpon na Donačko goro. Končno je prišel četrtek, 24. avgust, in naš kombi je že pred 4. uro zjutraj hitel proti Stari Fužini. Pustili smo ga pri koči na Vojah, mi pa vzeli pot pod noge. Steza nas je peljala

čez Velo polje mimo Vodnikovega doma do Planike. Tam nas je čakal zaslužen počitek, saj smo premagali 1711 m višine. V petek se je zbudilo krasno jutro. Prvi sončni žarki so pozlatili vrh očaka, ovčke so veselo cingljale in še gamsa sta nas prišla pogledat. Pred nami pa je bil samo en cilj - vrh. Kmalu je bila kočica globoko pod nami, odprl se je pogled na Kredarico in dolino Vrata. Kmalu smo priplezali na Mali Triglav, potem še čez greben in končno: TRIGLAV! Zaslišali so se vriski, našim petim prvopristopnikom pa so se

orosile tudi oči. Na vrhu smo nazdravili, se fotografirali ter zapeli himno naše skupine. Po obveznem krstu novincev smo se napotili proti Tržaški koči. Po krajšem počitku smo se povzpeli čez Hribarice in se spustili v dolino Sedmerih jezer, kjer smo prespali v koči. Sobota. Novo jutro pred nami je pomenil prehod čez Štapce, kjer smo si ogledali še planike. Sledil je samo še spust. Najprej čez Velo polje, pa mimo Planine pri je. Že smo začeli kovati načrte za nove planinske pohode.

... Pa nismo dolgo čakali. Sneli smo

nahrbtnike, oblekli kopalke in se v soboto, 2. 9., podali v Piran. Tu je bilo vsakoletno srečanje članov Šole zdravja. Iz naše skupine se nas je srečanja udeležilo 10 članov. Bil je čudovit dan, pa še zadnji dan poletja smo ujeli. Iz najvišje točke v Sloveniji smo se približali najnižji, ki je 200 m oddaljena od piranske punte.

Občani in občanke, če želite podobne občutke, se nam pridružite pri jutranji telovadbi.

Pavel Horvat

S Triglava v Piran

Janko STRELEC

Stojnci 122, 2281 Markovci
TEL.: 02/ 766 37 71, GSM: 041 651 521

- gradbena mehanizacija
- prevoznitvo
- izposoja kompresorjev
- tlakanje
- zidanje in betoniranje ograj in opornih zidov
- izdelava in priklopi kanalizacij

»Iz drobnih korenin je zraslo mogočno drevo«

Družinsko srečanje rodovine Štumberger iz Nove vasi pri Markovcih

Zgodba se je začela z Jurijem in Elizabeto Štumberger (roj. Kostanjevec) v drugi polovici 19. stoletja v Gradiščah pri Cirkulanah, nekoč Sv. Barbara v Halozah. Življenje takratnih viničarskih otrok ni bilo rožnato. Kot mnogi sta tudi onadva že kot otroka za borni košček kruha morala zapustiti domače ognjišče. Jurij si ga je služil kot hlapec pri Celtarvih v Nagošejncih, Elizabeta pa je bila po pripovedovanju starejših dekla pri Martinekovi ali pa Tomašovi, njune hčerke pa so bile »kindre« - od tod tudi njihovo kasnejše domače ime Kindrni. Jurij in Elizabeta sta se zagledala in medsebojna naklonjenost je prerasla v ljubezen. Da bi se v tistih časih lahko poročila, bi morala posedovati vsaj nekaj zemlje. Pridnemu Juriju so je Celtarvi košček podarili. V cerkvi sv. Marka ju je poročil takratni markovski župnik Matej Slekovec, danes Slovencem znan kot pomemben zgodovinar-samouk, ki je zbral obsežno zgodovinsko dokumentacijo in napisal pomembne zgodovinske razprave o slovenski Štajerski. Z delovnimi rokami sta zgradila nov dom ter spletla toplo gnezdo za svojih sedem otrok: Simona, Marijo, Marjeto, Jurija, Janeza, Jožefa in Matildo. Jurij je umrl že kot otrok, Janez je ostal na domačiji, Marija in Marjeta sta se poročili v Vopošnico (Bukovci), Jožef v Stojnce, Simon in Matilda pa sta ostala v Nagošejncih. Vsi so si ustvarili družine. Tako sta imela Jurij in Elizabeta **42 vnukov**, od tega jih danes živi še **12: Ivana Slana (Poštrakova), Franc Petrovič, Kristina Kolarič, Marija Mohorič (Šmitovi), Matilda Veršič, Neža in Konrad Šmigoc (Draščivi), Marija Gajzer (Ba-**

lažekva), Matilda Vidovič, Ivanka Šibila, Marija Petek (Kindrne), Ivana Kos (Prhlakova). Najstarejši vnukinji Marija Mohorič in Ivana Slana sta letos dočakali častitljivih 97 let.

Rod nadaljuje generacija 80 pravnukov, 131 prapravnukov, 122 prapravnukov in 6 prapravnukov. (Vir: Rodbinsko drevo. Podatki so bili posredovani s strani posameznih družin oz. njihovih družinskih članov in niso bili posebej preverjeni.)

Iz navedenega vidimo, da se nam za potomstvo ni bati. Med potomci sta tudi mladi in pogumni zanesenjakinji, sestrični Mojca Slana in Katja Kovačič, ki sta že od mladih nog imeli željo po ustvarjanju družinskega drevesa. Idejno zasnovo za nastanek širšega rodbinskega drevesa sta zastavili že lani. Ko sta ugotovili, da je zalogaj preobsežen, sta k sodelovanju povabili očeta oz. botra Mirka Slana in babico Ivano, ki je kljub visokim letom vir mnogih natančnih podatkov. Na Mirkovo pobudo je bil v projekt raziskovanja korenin in potomcev vključen še predstavnik vsake rodbinske veje otrok Jurija in Elizabete Štumberger in g. Martin Prašnički, ki je s svojim bogatim strokovnim znanjem in nesebično pomočjo pomagal veliko hitreje priti do cilja ter raziskal in predstavil izvor priimka Štumberger.

Med soustvarjalci se je spontano porodila želja, da bi se sorodniki srečali, da bi skupaj obujali spomine, si povedali veliko lepega, da bi se naši otroci, vnuki in pravnuki med seboj spoznali in nenazadnje, da bi izkazali spoštovanje do svojih prednikov in korenin. Če človek pozna in se zaveda svojih korenin, lahko kot mogočno drevo širi svoje veje proti nebu in sega proti zvezdam ...

Želja se nam je uresničila v soboto, 26. avgusta. V zavidljivo velikem številu (215 udeležencev) smo se potomci zbrali v večnamenski dvorani v Bukovcih.

Pripravili smo bogat kulturni program z domoljubno tematiko. Posredovani so bili statistični podatki rodovnika (v drevo je vključenih 615 oseb), zgodovinski oris časa, v katerem sta živela Jurij in Elizabeta, in predstavitev posameznih družinskih vej. Na ogled smo postavili tudi celotno rodbinsko drevo, obogateno s fotografijami vseh Jurijevih in Elizabetinih otrok. Na veliko presenečenje vseh nas je obiskal sam Jurij Štumberger (Tonček Žumbar).

Posebne pozornosti so bili deležni naši najstarejši udeleženci. Sledila je zahvala za Mojco in Katjo, ki sta bili srce in duša tega projekta, ter njunega vsestranskega in neutrudnega soustvarjalca Mir-

ka Slana, brez katerega tega srečanja prav gotovo ne bi bilo. Zahvala gre tudi celotnemu organizacijskemu odboru in vsem, ki so kakorkoli pomagali pri izvedbi tega nevsakdanjega dogodka. Iskrena hvala tudi vsem udeležencem, ki so se prijazno odzvali našemu vabilu.

Sledilo je fotografiranje in prijetno ter sproščeno druženje, v katerem smo se spoznavali, prepoznavali in si marsikaj povedali. Po vzdušju sodeč nam bo to srečanje zagotovo ostalo v lepem spominu, obrodilo sadove novih spoznanj in utrdilo sorodstvene vezi.

»Kajti življenje, odmerjeno na leta od rojstva do smrti, se prepleta z drugimi življenji in se ne konča niti po smrti, ampak živi z značilnimi odtenki dalje v bivanju in delovanju rodov, ki prihajajo.«

Marija Bežjak in Zinka Štumberger

Najstarejša generacija vnukov Jurija in Elizabete Štumberger

Potomci Jurija Štumbergerja

Srečanje potomcev Marka Slana

Marko Slana se je rodil 18. oktobra 1829 v Novi vasi pri Markovcih (njegova starša sta bila mama Ana in oče Tomaž). Kot je razvidno iz arhivskih listin, je bil polkmet, kar je v tistem času pomenilo, da je imel v lasti 15–22,5 hektarjev orne zemlje. V zakonu z nekaj let mlajšo Marijo, roj. Horvat, prav tako iz Nove vasi, se jima je rodila hči Neža, ki se je kasneje poročila v Prvence h »Klejžarvin«. Marija je kmalu umrla (stara šele 27 let) in Marko se je ponovno poročil z 10 let mlajšo Markovčanko Elizabeto, roj. Vogrinec. Imela sta pet otrok: Marijo (umrla je stara šele nekaj dni), dvojčka Katarino (kasneje poročena Kekec v Bukovce) in Tomaža (ki je ostal na domačiji) ter sina Jožefa, ki se je poročil v Prvence k Vukovim (s polsestro Nežo sta bila tako skorajda soseda).

Podatke za družinsko drevo smo zbirali približno leto in pol. Že ob koncu leta 2015 smo pričeli z zapisovanjem podatkov, ki nam jih je podala naša stara mama, Ivana Slana, ki je letos dopolnila 97 let. Ti začetni podatki so predstavljali izhodišče za nadaljnje raziskovanje: vključili smo predstavnike posameznih vej rodbinskih dreves ter Martina Prašniškega, ki nam je pomagal s pridobivanjem podatkov iz arhiva, to-

rej z raziskovanjem naših korenin pred rojstvom Marka Slana.

V pridobivanje podatkov se je najbolj aktivno vključil Mirko Slana, Markov pravnik. V tem obdobju je spoznal veliko število sorodnikov, ki jih prej bodisi ni poznal ali pa niti ni vedel, da obstajajo. Podatke sva v aplikativno podporo *My Heritage Family Tree Builder* vnašali Mojca Slana in Katja Kovačič, prapravnukinji Marka Slana. Potomcev Marka Slana, ki smo zajeti v družinskem drevesu, nas je 916, skupaj pa je v družinskem drevesu zajetih 923 oseb.

Podatek o izvoru priimka Slana smo pridobili od g. Silva Torkarja iz Inštituta za slovenski jezik Frana Ramovša, in sicer je priimek Slana najverjetneje nastal kot vzdevek za človeka za svetlimi oz. belimi lasmi. Pri naših prednikih najdemo tudi različico priimka Slanna. Iz podatkov smo ugotovili, da je Nejc Slana že 10 generacija s tem priimkom na istem dvorišču, kjer je bila nekoč domačija Marka Slana.

Srečanja potomcev Marka Slana, ki je bilo 27. avgusta v Bukovcih, se je udeležilo okrog 315 bližnjih in daljnih sorodnikov. V kulturnem programu, ki ga je povezovala Renata Slana, je bil predstavljen zgodovinski oris časa, v

katerem so živeli naši predniki, potek zbiranja podatkov ter statistični podatki, izvor priimka Slana, predstavniki posameznih vej družine pa so predstavili svoje bližnje sorodnike. Z glasbenimi točkami sta nas razveselila znani prleški kantavtor Tadej Vesenjani ter naša sorodnica, odlična pevka Nuša Forštnarič. Najstarejši moški udeleženec srečanja, Ludvik Maučič, nas je popeljal v svet poezije z Dramilom Valentina Vodnika ter Srečanjem Mateja Bora.

Sklepne misli uradnega dela programa je podal Franc Kekec, vnuk Katarine Kekec in pravnik Marka Slana, predstavnik najštevilčnejše zastopane veje na srečanju. Potomci Katarine Kekec, ki jih je številčno največ, so na srečanju predstavljali več kot polovico vseh udeležencev.

Sledilo je skupinsko fotografiranje ter fotografiranje po posameznih družinah v izvedbi ljubiteljskega fotografa, sorodnika Alojza Župeca, pravnuka Marka Slana.

Uradnemu delu je sledilo bistvo našega srečanja: druženje sorodnikov, obujanje starih poznanstev ter spoznavanje novih. Marsikateri znanci so bili presenečeni, ker so se znašli na istem srečanju, pa doslej sploh niso vedeli, da

so v sorodu, spet drugi se niso videli že nekaj časa.

Najdragocenejša so bila snidenja starejših generacij in iskreno nas veselilo, da so se srečanja udeležili tudi naši najstarejši sorodniki: najstarejša potomka Marka Slana, ki se je udeležila srečanja, je Marija Poljanec iz Bukovcev, najstarejši prisoten moški potomec je bil Ludvik Maučič, najstarejša udeleženka srečanja pa je bila priženjena sorodnica Ivana Slana. Veseli smo, da je bila z nami tudi Ivana Strelec, rojena Slana, ki je le nekaj dni pred srečanjem dopolnila 90 let.

Prav vsi stiski rok, prijazni pozdravi ter iskreni objemi so tisto, kar smo si organizatorji srečanja želeli in zaradi česar sta bila ves vložen trud in čas vseh poplačana. Naj na koncu povzamem misli sorodnika Franca Kekca: *Upamo, da se bomo odslej srečevali ne le kot znanci ali morebiti celo tujci, temveč tudi in predvsem kot sorodniki.*

Iskrena zahvala vsem, ki so na kakršenkoli način sodelovali pri pridobivanju podatkov ali organizaciji srečanja, in seveda zahvala tudi vsem tistim sorodnikom, ki ste se odzvali vabilu in ste se udeležili tega neponovljivega dogodka.

Katja Kovačič, Mojca Slana

Potomci Marka Slana

Foto: Alojz Župec

97 let Ivane Slana iz Prvencev

V ponedeljek, 7. avgusta, je v Prvencih 97. rojstni dan praznovala Ivana Slana, ki se je rodila v Novi vasi pri Markovcih. V Prvence se je omožila 1947. leta. »Vukovo« teta, kot jih imajo po domače, so obiskale tudi sodelavke župnijske Karitas in OORK Markovci.

Vukova teta je pri svojih letih še vedno bistrega uma. »Le noge me ne držijo, kajti zelo težko hodim, grem pa le počasi,« nam je potožila, obenem pa bila vesela obiska. Rada se spominja let, ki so za njo, čeprav so bila včasih težka in žalostna, mnogokrat pa tudi radostna in vesela.

Še vedno bere različna čtiva, od raznih romanov, do časopisov, posebej naš List iz Markovcev rada prebere večkrat,

tudi starejše izvode. »Dandanes pri mojih 97 letih mi je lepo. Nikdar v mlajših letih si ne bi mislila, da bom doživela tako veliko starost. Snaha je več kot dobra zame, boljše sploh ne bi mogla imeti. Pravzaprav vsi moji domači v vsem poskrbijo zame. Imam tudi zelo dobre sosede. Pogrešam nedeljske maše, ker mi noge dobro ne služijo, sem pa z redno molitvijo povezana z Bogom,« nam je pripovedovala Ivana.

Ivana Slana je vsekakor vzor za vso našo širšo skupnost. Najpomembnejše se ji zdi, da si do ljudi prijazen. Prav zato moramo spoštovati sebe in druge. Iz vsega srca ji želimo še mnogo zdravja in da dočaka 100 let.

Marija Prelog

Ivana Slana in soseda Neža, sodelavka župnijske Karitas

Nagošejnski konjeniki iz Ludbrega s tremi odličji

Člani Konjeniškega društva iz Nove vasi pri Markovcih so se v minulem mesecu udeležili tradicionalnega mednarodnega tekmovanja v hrvaškem Ludbregu v spretnostnih vožnjah s kočijami in starimi delovnimi vozovi. Tekmovali so v treh kategorijah in se tekmovanja se znova vrnili z več odličji. V spretnostni vožnji s športnimi konji med stožci, ko je bilo treba premagati 13 ovir, sta voznik Zvonko Križaj in sovoznik Darko Velesija premagala konkurenco in osvojila zlato

odličje. Vožnja med stožci je tako za voznika kot tudi konja precej zahtevna. Voznik Marjan Poljanec in sovoznik Anton Kekec sta v kategoriji vožnje z vprego med hladnokrvnimi konji in znamenitim slovenskim zapravljičkom dosegla tretje mesto, Peter Kovše kot voznik in Danilo Leljak kot sovoznik pa sta slavila v hitrostni dirki, ko se je šlo na vse ali nič za dober rezultat. Osvojila sta odlično drugo mesto.

MZ

Na konjeniškem tekmovanju v hrvaškem Ludbregu so člani Konjeniškega društva Nova vas osvojili kar tri odličja.

Franc Žnidarič, dobitnik plakete Občine Markovci

Letošnji prejemnik plakete občine Markovci za pomembno in uspešno nepoklicno udejstvovanje na družbenem področju dela, predvsem za udejstvovanje na športnem področju, je gospod Franc Žnidarič.

Je eden najuspešnejših tekmovalcev v kegljanju, ki je ves čas športnega

udejstvovanja dosegal odlične rezultate. V njegovi vitrini je ogromno pokalov, plaket, medalj in številnih priznanj. Vzrok, da se je začel ukvarjati s to vrsto rekreacije, je bila poškodba pri nogometu. Prvo priznanje za doseženo 1. mesto v kegljanju je prejel že daljnega leta 1966, nato so se uspehi nadaljevali.

Športno pot je začel pri Železničarskem športnem društvu Maribor, nato je prestopil v Kegljaški klub Konstruktor, kasneje Kegljaški klub Prepolje, kjer je bil mentor svetovnemu prvaku Francu Kirbišu.

Obenem je bil vseskozi član Športnega društva invalid Maribor, kjer je tudi vidno izstopal in dosegel veliko naslovov na republiški, zvezni in mednarodni ravni. Velikokrat je bil državni prvak. ŠDI Maribor je zelo ponosno nanj, saj je bil vedno pripravljen sodelovati in prinašati izjemne rezultate iz vseh večjih tekmovanj. Prav tako je bil večkratni državni prvak med posamezniki v Jugoslaviji.

Še vedno je državni prvak v DP invalidov v K. 2 v kegljanju. Njegova zadnja medalja nosi datum 13. 5. 2017. Trenutno se udejstvuje za drugo ekipo Drave Ptuj.

Gospod Franc Žnidarič se je po dolgih letih bivanja v Mariboru vrnil na domačijo svoje matere v Sobetince in jo obnovil. Njihovo hiško, »Zavčevo« domačijo, krasijo številne medalje, priznanja in pokali, prav tako pa je tukaj mogoče raz-

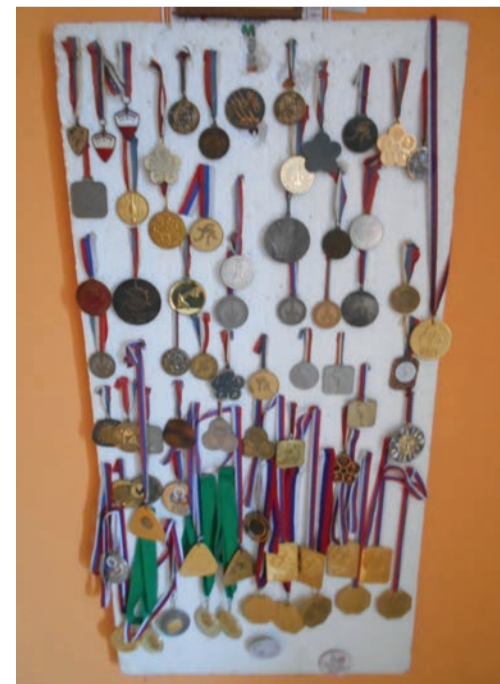
brati sledove preteklosti. Ohranil je številne stare fotografije in predmete.

Gospod Žnidarič se zelo rad udeleži vseh vaških srečanj in upa, da bo v prihodnje imel več časa za druženje v domačem okolju.

Alenka Rižnar

Dobitnik plakete Franc Žnidarič

Brez udeležbe na MGT-ju ne gre

V KUD-u Markovski zvon vsako leto ob koncu avgusta pripravljamo mladinski glasbeni tabor, ki je letos bil izveden že devetič. Ponovno je požel pohvale, otroci pa so vse dni srkali glasbeno znanje, ki je bilo prežeto z dobro voljo, druženjem in odgovornostjo mladih animatorjev. Sicer pa so naše sekcije bile aktivne tudi v poletnih mesecih, misli in ideje pa so že usmerjene v konec oktobra, ko **Kulturno-umetniško društvo Markovski zvon obeležuje 20. obletnico ustanovitve.** Že sedaj vas toplo vabimo na **slavnostno prireditev ob obletnici**, ki bo v **soboto, 28. oktobra, ob 18. uri v mali telovadnici OŠ Markovci. Vabljeni!**

Spomine letošnjega mladinskega glasbenega tabora je strnila animatorka Urška: Udeležba na MGT-ju za nas tabornike iz bližnje okolice, zadnja leta pa tudi iz širše, postaja že tradicija. Zadnji dnevi počitnic so tako tudi letos, že 9. leto zapovrstjo, bili rezervirani za MGT, letos pod temo veselje. Animatorji, ki smo vsako leto odgovorni za čedalje več tabornikov, smo se tudi letos dobili dan pred začetkom, da smo pripravili prostore, v katerih so taborniki naslednjih pet dni spali, jedli, se igrali in seveda prepevali. Letošnja novost je bila »spovednica«, ki je za razliko od prejšnjih let potekala v živo pod vodstvom animatorjev. Vsak dan se je začel

z jutranjo telovadbo, zaključil pa z večernim družabnim programom, kjer smo si ogledovali zvezde, se preizkusili v kvizu o vesolju ter se poučili o sončevem mrku. Čas med pevskimi vajami smo si velikokrat krajšali z različnimi igrami, peli smo tudi pri večernih svetih mašah. Tabor smo obeležili z zaključnim koncertom, kjer smo pred širšo publiko pokazali, kaj vse novega smo se ob zabavi in dobri družbi tudi naučili. Čeprav je na taboru vedno imenitno, smo na koncu bili prav vsi zelo utrujeni, kar pa ne pomeni, da se že ne veselimo naslednjega tabora, ko bomo praznovali že deseti jubilej.

MK, UH

Mešani cerkveni pevski zbor Sveti Marko v svoje vrste vabi MOŠKE glasove.

Tenoristi in basisti, pridružite se zboru, kjer ne manjka smeha, dobre volje in lepega petja.

Brez strahu! Vabljeni!

Animatorji so ob skrbi za otroke našli tudi čas za pevsko vajo.

Domovanje mladih tabornikov je za 5 dni bilo v župnijski dvorani in veroučni učilnici.

Zbrani taborniki na zaključnem koncertu na župnijskem dvorišču

Vaško druženje v Stojncih

Zadnja avgustovska sobota je v Stojncih že več let rezervirana za vaški piknik, ki ga za vse vaščanke in vaščane pripravijo člani vaškega odbora s sodelavci. Zbrali smo se v medgeneracijskem centru, kjer je dišalo po dobrotah

z žara, kjer so se slišali zvoki »stojnskega ansambla« in kjer se je slišalo navijanje ob sproščenih igrah. Sodelovalo je kar 9 skupin s po tremi člani. Vsi navzoči smo se od srca nasmejali povezovalki Niki, ki je z besedo spremljala napeto dogajanje.

Zmagovalci letošnjih vaških iger so bili predstavniki Živalskega vrta, vsi ostali pa so suvereno zastopali zaselke v vasi. V imenu vaščanov, ki bi jih sicer na vaškem druženju lahko bilo še več, se zahvaljujem vaškemu odboru za njihovo celole-

tno delo za dobro naše vasi, za trud in odlično organizacijo ob izpeljanem pikniku.

ADR

Stojncani so se pomerili v metu kocke, balinanju, odgovoriti pa so morali tudi na vprašanja iz kviza. Zadišalo je po dobrotah z žara in okusnem krompirju.

Zaključek poletja v Stojncih

Kulturno-umetniško društvo Maska, Pihalna godba Markovci in Kava Bar Capuccino smo v soboto, 2. septembra, pred vaško trgovino organizirali prireditev Zaključek poletja. Prvič je potekalo tekmovanje v kuhanju ciganskih pečenk. Kljub muhastemu vremenu je bila prireditev uspešna in dobro obiskana, namenjen pa je bil druženju vaščanov.

Tekmovalo je deset ekip: ŠD Cvetkovci, Vopošnica Bukovci, Frgilovi bratronci Mezgovci, Vaški odbor Stojnci, MIKS Solina Cirkulane, Mojstri Stojnci,

Bar Capuccino, Finakos d.o.o., Pihalna godba Markovci in KUD Maska Stojnci, ki so se potegovali za praktične nagrade.

Ekipe profesionalnih in ljubiteljskih kuharjev so se zbrale ob 14. uri. Kuhali so klasične ciganske pečenke, za katere so sestavine prispevali organizatorji, za ostalo pa so se tekmovalci odločili samostojno. Ob koncu se je ugotovilo, da so vse ekipe skuhale dobro jed. Po ocenjevanju so namreč pečenke razdelili obiskovalcem, pravzaprav za prostovoljne prispevke, ki so namenjeni delovanju

obeh društev. Za prijetno glasbo je poskrbela Pihalna godba Markovci.

Po triurnem kuhanju je komisija ocenila ciganske pečenke in zmagala je skupina Mojstri iz Stojncev. Drugo mesto je zasedla ekipa MIKS Solina, tretje mesto sta si delili ekipi Bar Capuccino in Finakos d. o. o., ostale ekipe pa so prejele priznanja za sodelovanje.

KUD Maska

V prijetnem vzdušju smo se poslovili od poletja

Najboljše ciganske pečenke so pekli v Prvencih

Vaška odbora Prvenci in Strelci ter vaščani obeh vasi in Novega Jorka smo se spet organizirali, tokrat za tekmovanje v pečenju najboljših pečenk.

Na pobudo Uroša Megliča iz Prvenc in Matjaža Korošca iz Strelcev smo organizirali tekmovanje v peki pečenk. Priprave so stekle kot po maslu, od postavitve šotor in vsega ostalega, kar je potrebno za takšno prireditev.

Prijavilo se je 33 ekip. Veliko je bilo

treba postoriti, da je bilo vse nared. Oba vaška odbora se zahvaljujeta vaščanom vseh treh vasi, Občini Markovci ter vsem sponzorjem. Brez naštetih ne bi bilo takšnega uspeha. Vzdušje je bilo enkratno, veliko veselja in prijateljstva, kar nam v tem tempu življenja manjka.

Da je vse potekalo športno in tekmovalno, so skrbeli trije vrhunski sodniki pod vodstvom g. Janeza Čuša. Ocenjevanje je bilo okusno, saj so med triintri-

desetimi pečenkami morali oceniti najboljše tri. **Prvo mesto** so dosegli **TRIJE ASI** iz Vidma pri Ptujju. Pekle so tudi ženske, ki so zasedle **drugo mesto**. To so bile pečenkarice **PRESENEČENJE** iz Prvenc. **Tretjega mesta** se je razveselila domača ekipa **PRIŠLEKI**. Ob koncu smo izžrebali še sedem ekip ter jim razdelili praktične nagrade sponzorjev.

Pri ocenjevanju se je upoštevalo kar nekaj strogih meril, npr. dekoracija pros-

tora in krožnika za ocenjevanje, čistoča, oblačila delavcev ob kotlu ... Kuharski mojstri, ki jih je bilo blizu 200, so pekli in kuhali večinoma na plin, nekaj pa jih je zakurilo tudi na drva. Speklo se je 700 pečenk oziroma porabilo 140 kg mesa. Vsaka ekipa je dobila približno 4 kg mesa. Na koncu se je vse pojedlo. Bilo je veselo!

Ivan Golob

Trije ASI iz Vidma

Praznovanje pod šotorom

Srečanje v Sobetincih

V vaškem odboru Sobetinci smo letos zopet organizirali vaški piknik za vse vaščane, ki je bil 1. julija ob gasilsko-vaškem domu v naši vasi. Srečanja se je udeležilo veliko vaščanov, ki so v dobri družbi uživali ob glasbi, dobri hrani in hladni kapljici, ki je še ob tako vročem

vremenu hladila bistro glave. Obiskal nas je tudi župan občine Markovci, gospod Milan Gabrovec. Druženje je trajalo pozno v noč. Dogovorili smo se, da srečanje drugo leto ponovimo v še večjem številu.

Boštjan Belšak

Piknik smo pripravili ob gasilsko-vaškem domu v naši vasi

La Siesta
INDUSTRIJSKA CONA MARKOVCI
KAVARNA • HRANA • KLUB

MALICE
PON-PET
10 -14h

DOSTAVA
MALIC PO
DOGOVORU
041 508 611

zabavo z **DJ-i**
vsak petek in soboto
20 - 04h

VLASTA TOPOLNIK S.P. | NOVA VAS PRI MARKOVCIH 10B | 2281 MARKOVCI

17. svetovni festival praženega krompirja

Velenjska plaža, 2. september 2017

Letos praznujemo 250 let od prihoda krompirja v deželo Vojvodine Kranjske. Lakota je odšla, prišla je dobra volja in ostala do današnjih dni. To dobro voljo med svoje člane in ostale ljubitelje te jedi deli in množi Društvo za priznanje

Člani TD Občine Markovci na festivalu praženega krompirja

praženega krompirja kot samostojne jedi. Na povabilo Turistične zveze Slovenije in Zavoda za turizem Šaleške doline smo se festivala letos prvič udeležili tudi člani Turističnega društva Občine Markovci, člani Kulturnega društva Bukovci pa se podobnih dogodkov udeležujejo že več let.

Na letošnjem festivalu je sodelovalo več kot 80 ekip iz Slovenije in tujine (Švedske, Velike Britanije, Združenih držav Amerike, Nemčije, Avstrije, Madžarske, Črne gore ...), približno 10 tisoč ljubiteljev pa je uživalo v praženem krompirju in spremljevalnih prireditvah.

Za člane TD Občine Markovci je bilo to nekaj novega. Sicer smo se podobnega dogodka že udeležili v manjši obliki v Dornavi, vendar je oba dogodka težko primerjati predvsem zaradi števila udeleženihi ekip in števila obiskovalcev.

Vsaka ekipa je morala pisno predložiti recept, po katerem je krompir pripravljala. Poudarili smo, da pripravljamo krompir iz surovin lokalnih pridelovalcev. Prav tako smo promovirali slogan »Dobrote korantove dežele«, za katerega menimo, da ga predvsem ponudniki kmetijskih pridelkov in vrtnin premalo poudarjajo. Pripravili smo dve vrsti praženega krompirja (cca 50 kg) in obiskovalce navdušili z odličnim okusom in predstavljivo na stojnici. Ob druženju in spoznavanju z novimi prijatelji in navezavi stikov z drugimi društvi smo zadovoljni zapustili Velenje in odšli proti domu. Z novimi prijatelji smo se dogovorili, da jih povabimo na naše tradicionalne kolone in da se naslednje leto skupaj udeležimo 18. festivala praženega krompirja v Dornobrodu v Italiji.

Franc Brodnjak

10. rimske igre na Ptuj

Člani Turističnega društva Občine Markovci smo se tudi letos udeležili 10. rimskih iger, ki jih odlično organizira Poetovio Lxix, društvo za rimsko zgodovino in kulturo Ptuj.

Rimski zgodovinar Tacit v zgodovinskem delu Historia opisuje dogodek v Petovionu leta 69 kot enega izmed ključnih v zgodovini rimskega imperija in je prvi pisni vir, ki omenja mesto Ptuj. Obujamo tisočletno tradicijo in skupaj pišemo zgodovino za prihodnje rodove. Na osnovi dosedanje usmerjenosti pro-

gramov v staro rimsko tematiko društvo razvija program, imenovan rimske igre. Dogajanje je terminsko postavljeno v drugo polovico avgusta. Zgodba časovno zajema dogodke in običaje rimskega Poetovio leta 69, ko je bil v takratnem rimskem taboru zbor vojskovodij podonavskih legij. Zbor je vodil Markus Antonius Primus, ki je zbrano vojsko popeljal proti Rimu, ga osvojil in predal poveljstvo izvoljenemu cesarju Vespazianu. Takratni Ptuj – Poetovio je imel čez 40.000 prebivalcev, od tega do 10.000

vojščakov. Bil je zadnji branik imperija s kovnico denarja, carinsko upravo in davkarijo ter največje mesto daleč naokrog. Na temeljih stare jantarjeve poti je tudi takrat bil trgovsko središče z veliko frekvenco takratnih »turistov«. Zgodbe iz življenja takratnih veljakov, vojščakov, svobodnih ljudi in sužnjev obujamo v svojih predstavah. Člani TD ves čas sodelujemo kot skupina Corpus Vinorum Poetovio ali skupina poetovionskih vinarjev.

Letos smo se že prvi dan udeležili otvoritvene slovesnosti v rimskem taboru na Štukih. Naslednji dan smo postavili stojnico s praporjem in simboli, ki simbolizirajo našo skupino. Sodelovali smo na športnih igrah in na glavni sobotni povorki po mestu, na kateri je sodelovalo okrog 30 naših članov. V taboru nas je obiskalo veliko število obi-

skovalcev od vsepovsod in pohvalilo urejenost in izvirnost. Še posebej nas je razveselilo mnenje Roka, študenta zgodovine, ki se nam je s prijateljem zgodovinarjem letos pridružil in v zahvalo napisal:

”Hvala za vso gostoljubnost, hrano, pijačo ter obleke. Prišla sva samo z zanimanjem, odšla pa z velikim nasmeškom na obrazu, vedoč, da sva bila med dobrimi in poštenimi ljudmi. Z Davidom sva enotnega mnenja, da je bilo sodelovanje na rimskih igrah za naju najboljši dogodek tega poletja.”

Verjamem, da je tudi za marsikaterga našega člana ta dogodek še en v nizu druženja in prijateljstva med člani TD Občine Markovci. Tudi to je poslanstvo delovanja društva.

Franc Brodnjak

Ekipa TD Občine Markovci na 10. rimskih igrah

Oglašujte v Listu iz Markovcev!

Doseg vašega oglasa v vsako gospodinjstvo občine Markovci.

CENIK OGLASNEGA PROSTORA	
- zadnja stran ovitka	250,00 EUR
- 1/1 notranja stran	180,00 EUR
- 2/3 notranje strani	110,00 EUR
- 1/2 notranje strani	80,00 EUR
- 1/3 notranje strani	60,00 EUR
- 1/4 notranje strani	40,00 EUR
- vizitka	20,00 EUR

Spoštovani bralci in oglaševalci,

v ceniku oglaševanja v Listu iz Markovcev še vedno velja:
1 + 1 gratis, torej enega plačate, enega dobite ZASTONJ.

Uredniški odbor

Druženje lovcev, ribičev in konjenikov

Člani zelene bratovščine LD Markovci, ki imajo svoj lovski dom v Sobetincih, so za svoje članstvo in njihove simpatizerje v petek, 1. septembra, organizirali prijetno druženje ob dobri hrani in pijači. Medse so povabili tudi prijatelje ribiče ŠRD Markovci in člane Konjenskega društva in starodobnike iz Nove vasi pri Markovcih, s katerimi že vrsto let vzorno sodelujejo in

prijateljujejo. Povabljeni so bili tudi predstavniki Občine Markovci, OŠ Markovci, PGD Sobetinci in kmetje, ki kmetujejo na območju LD Markovci. Srečali so se stari prijatelji, znanci, bivši sodelavci, ki se morda že dolgo niso videli in v prijetnem ambientu debatirali in kramljali o vsem mogočem.

Po uvodni pogostitvi s srnjakovim

golažem je predsednik Slavko Kukovec goste pozdravil v kratkem nagovoru in povedal o pridobitvah in spremembah v LD, ki so bile v času od našega zadnjega srečanja. Povedal je, da so na lovskem domu zamenjali okna, vhodna vrata ter dotrajano razsvetljava v dvorani doma in obnovili podstrešni sobi za lovske goste, dvorano pa želijo v celoti preurediti še v

tem letu. V naslednjem letu upajo, da jim uspe urediti zunanjo podobo lovskega doma, s čimer bi se dela in vlaganja v obnovo doma in ureditev okolice končala.

Predsednik je povedal tudi, da niso pozabili na divjad in naravo, v kateri ta živi. V ta namen so na treh gozdnih parcelah posekali preko 300 kubičnih metrov zelenega bora in tako mali divjadi izboljšali življenjski prostor. V ta namen so poleti kupili tudi 200 fazanjih kebčkov, ki jih sedaj hranijo in jih bodo kmalu izpustili v naravo. Kmetom je povedal, da je država LD dovolila povečan odstrel parkljaste divjadi. Družina sodeluje pri načrtovanju, čeprav nima velikega vpliva, in si želi, da bi bil odstrel višji, saj bi se s tem posledično zmanjšala škoda na obdelovalnih in gozdnih površinah, ki jo dela divjad.

Predsednik je gostom zaželel prijetno počutje in se jim zahvalil za njihovo prisotnost ter upa in želi, da se bodo ta skupna srečanja nadaljevala tudi v prihodnje, morda pod vodstvom novega starešine, saj se mu v naslednjem letu izteče mandat.

Ribiči se članom LD Markovci zahvaljujemo za povabilo in gostoljubje, ki ste nam ga nudili. V vaši družbi smo se prijetno počutili. Večina ribičev ni mogla prehvaliti golaža. Takih in podobnih srečanj si želimo še več, saj so v prijetni družbi in ob dobrem razpoloženju tudi težave in problemi manjši in lažje rešljivi.

Ignac Habjanič

Lovci, ribiči in konjeniki so se srečali v lovskem domu v Sobetincih.

Foto: Miha Zelenik

Ponujamo široko paleto medicinskih pripomočkov na naročilnico.

Nova Reha

Prodaja, izposoja in servis medicinskih pripomočkov

Mlinska cesta 1A, Ptuj

Tel/Fax: 02 782 01 06

GSM: 070 74 99 73

Servis: 070 40 77 79

e-mail: info@novareha.si

www.novareha.si

Mladi gasilci na 13. taboru gasilske mladine OGZ Ptuj

Otroci so naša bodočnost. So tista življenska generacija, v katero moramo pravilno in poučno vlagati svoje znanje, izkušnje ter vse ostale vrline življenja. To, kar jih bomo naučili ter usposobili, bodo znali in uporabili v življenju. Le pravilno usposobljen in poučen gasilec lahko hitro, pravilno in strokovno pomaga sočloveku, ko potrebuje pomoč. Te naloge se zelo dobro zavedamo tudi v mladinski komisiji OGZ Ptuj. Poleg različnih tekmovanj, usposabljanj ter delavnic organiziramo tudi večdnevne gasilske mladinske taborje. Letošnji je potekal že 13. Zapovrstjo, in sicer v Slovenji vasi v občini Hajdina. Za zanimiv in pester program je poskrbela mladinska komisija skupaj z vodstvom OGZ Ptuj ter PGD Slovenja vas. Tako nam je uspelo združiti več kot 230 udeležencev in obiskovalcev tabora.

Kot je že večletna praksa, tabor izpeljemo zadnji konec tedna v avgustu. Letos smo se družili od 25. do 27. avgusta. V petek so se vsi udeleženci zbrali na prizorišču tabora. Ob vpisu ter registraciji vseh sodelujočih smo začeli zares. Ob otvoritvi so nas pozdravili predsednik domačega društva PGD Slovenja vas Uroš Matjašič, predsednik OGZ Ptuj Marjan Meglič,

ravnateljica Osnovne šole Hajdina Vesna Mesarič Lorber, predstavnica vaške skupnosti Slovenja vas Darja Tomčič ter župan občine Hajdina mag. Stanislav Glažar. Prav vsi so nam zaželeli prijetno bivanje in počutje na taboru. Prvi dvig zastave gasilskega tabora je pripadal mladim iz Slovenje vasi. Po uradni otvoritvi smo začeli z našim programom. Ker smo se nahajali v občini Hajdina, so se nam predstavila društva iz PGO Hajdina. Domače društvo Slovenja vas nam je predstavile svoje orodje ter brezhibno urejenost nemotene ga izvoza vozil z gasilci na intervencijo. Gasilke iz Hajdoš so se nam predstavile v tekmovalnem duhu. Ker so bile med nami zlate olimpijske tekmovalke, so prikazovale najhitrejše vaje članic B na svetu. Tekmovalnost pri igri med mladimi je bila odlična. Gasilci iz Gerečje vasi so prikazali, kako se pravilno opremi in zaščiti gasilec napadalec. Kar nekaj kilogramov opreme mora nositi na sebi ter se tako spopadati z ognjem in drugimi nevarnostmi. Tudi mladi so z veseljem poskušali opremo ter še navdušili nad delom napadalca. Gasilci iz PGD Hajdina so nam prikazali, kako se pridobiva gasilna pena ter kako se gasi vnetljiva snov. Za dobro razpoloženje

so poskrbeli s »pena partijem«. Gasilci iz Dražencev so nam prikazali različne modele ročnikov ter njihovo delovanje. Vsak udeleženeec je lahko poskušal, kako se počuti gasilec, ko gasi z ročnikom. Prav vsa društva so nam pričarala veselo petkovo popoldne. Napočil je čas skupne večerje, ki nam jo vedno pripravijo kuharji iz PGD Prvenci-Strelci, nato pa glasba in veselo rajanje, dokler nismo zaspali.

Soboto smo začeli z jutranjo telovadbo. Po zajtrku smo sestavili 4 skupine za športne igre. Igrali smo se vse 12. ure, ko so nas obiskali slovenski vojaki. S seboj so pripeljali vojaško vozilo Patria, Valuk, mini vojaški poligon ter veliko različnega vojaškega orožja. Ta dan smo imeli tudi vojaško kuhinjo z vojaškimi kuharji. Skuhali so nam odlično kosilo ter še boljšo večerjo, vojaške pice. Vojaki so nas po skupinah popeljali skozi svoje točke ter nam predstavili vojaška vozila in orožje. Na mini poligonu smo izvedli tekmovanje ter najboljše 3 tudi nagradili. Zelo pester in poučen popoldan se je prevesil v večer. Po večerji je sledilo čakanje skrivnega sobotnega glasbenega gosta. V mladinski komisiji smo se potrudili in uspeli v goste pripeljati popularnega slovenskega

pevca ISAACA PALMO. Več kot dve uri je z nami pel ter nas zabaval. Zagotovo ni bilo udeležencev, ki bi želeli leči k počitku. Mladim gasilcem bo v spominu ostalo še eno nepozabno rajanje.

Tudi nedeljo smo začeli z jutranjo rekreacijo. Po zajtrku nas je obiskala gasilska enota širšega pomena, gasilci iz PGD Ptuj. Prikazali so nam, kako se pripeljejo na mesto prometne nezgode, kako jo zavarujejo ter kako strokovno in hitro rešijo poškodovane ljudi v poškodovanih avtomobilih. Na koncu prikaza smo prav vsi lahko poskušali reševalna orodja, ki ga imajo gasilci za takšno delo.

Ob koncu tabora prav vsi skupaj pospravimo naše tridnevno domovanje. Za vsako roko se najde delo in kljub utrujenosti smo vsi pospravili vse tisto, kar smo rabili. Ob zaključni slovesnosti so nas pozdravili ter se nam za naš pogum zahvalili predsednik PDG Slovenja vas, predsednik OGZ Ptuj ter poveljnik GPO Ptuj Branko Lah. Ker pa se naslednje leto selimo v GPO Ptuj, so zastavo sneli mladi iz PGD Podvinci.

Upešno delo z mladimi se pozna le v tistih društvih, ki imajo zagotovljen kader. Iz GPO Markovci so bila udeležena le

4 društva: Bukovci, Stojnci, Markovci in Borovci. Zagotovo si v mladinski komisiji želimo, da se tabora udeležijo prav vsa društva. Veliko različnih izgovorov ne bo prineslo dobrih mladih in pozneje operativnih gasilcev. Ti so naša bodočnost in moramo na njih graditi.

Zahvalil bi se domačemu društvu PGD Slovenja vas, vodstvu OGZ Ptuj, vsem sponzorjem in donatorjem, nastopajočim v programu tabora, civilni zaščiti podravske regije, slovenski vojski iz Slovenske Bistrice in Maribora. Posebna hvala namestnici MK Mateji Ogrizek in pomočnici Brigiti Popošek ter Isaacu Palma za čudovit večer. Vsem mentorjem iskrena hvala za odlično in vzorno sodelovanje.

Janko Fišinger

Srečanje starodobnikov

4. srečanje starodobnih vozil je tudi letos uspelo. Bilo nas je okrog 90 z 62 vozili. Povprečna starost vozil je bila okoli 60 let. Udeleženci so se pripeljali iz Murske

Sobote, Dravograda in Celja. Najbolj oddaljen je bil par iz Solkana pri Novi Gorici. Imeli smo 9 avtomobilov, 7 motorjev in 46 starodobnih mopedov.

Prireditev se je odvijala v Bukovcih v športnem parku. Po zajtrku smo se podali na 34 km dolgo pot po cestah v občini Markovci. Ustavili smo se v občinski zgradbi, kjer smo si ogledali razstavo pustnih mask in običajev iz naših krajev. Vse skupaj nam je predstavil g. Branko Kostanjevec. Veseli smo bili tudi pogostitve, ki so nam jo pripravili.

Nato nas je pot vodila čez Videm, Leskovec, Cirkulane do gradu Borl, kjer nas je pričakala predstavnica Društva za oživitve gradu Borl, ga Mira Petrovič. Predstavila nam je grad od njegovih začetkov do današnjega žalostnega propadanja. V idiličnem okolju smo se okrepčali s pijačo in obloženimi kruhki.

Sledila je vožnja čez Muretince in Stojnce. Da smo vozila in sami sebe v čudovitem vremenu ohladili, smo se ustavili v baru Capuccino v Stojncih, kjer sta nas pogostila naš član Dušan in njegova žena Marija.

Po vrnitvi v športni park v Bukovce so sledile tri spretnostne igre oz. vožnje z vozili. Za najboljše je sledila podelitev pokalov. Strnili smo tudi misli, da se naslednje leto spet dobimo v naših krajih.

Silvo Mlinarič

Bukovska knjižnica je bogatejša za več kot 400 knjig

Bukovska knjižnica je nastala leta 1945. Nekoč je domovala nad Korantovim hramom, pred dobrim desetletjem pa se je preselila v prostore nad večnamensko dvorano v Bukovcih. Odprta je v zimskem času, od novembra do marca, vsako sredo med 17. in 18. uro. Na Facebook strani knjižnice se je mogoče dogovoriti tudi za izposajo gradiva izven navedenega delovnega časa. Za otroke, najštevilčnejše obiskovalce, v knjižnici pripravljajo tudi pravljicne urice in različne delavnice.

V mesecu juliju je knjižnica Bukovci, ki deluje pod okriljem KD Bukovci, prejela donacijo rabljenih knjig iz Knjižnice Ivana Potrča Ptuj.

Kot je na slovesnosti povedal direktor ptujske knjižnice Matjaž Neudauer, knjižnici sodelujeta že več let. Pohvalil je delovanje bukovske knjižnice in se Občini Markovci zahvalil za podporo za nakup novega bibliobusa. Da ima društvena knjižnica za občino velik pomen, je opomnil tudi župan Milan Gabrovec, saj bodo v knjižnici zbrali in shranili vse številke občinskega glasila List iz Markovcev.

Vodja Knjižnice Bukovci Amanda Petek je pojasnila, da so za njihovo knjižnico donacije izjemnega pomena: »Okoli 90 % vsega knjižnega fonda predstavljajo podarjene knjige. Razlogi, zakaj nam ljudje iz bližnje in daljne okolice podarjajo knjige, so zelo različni. Eni se preselijo, drugi nimajo prostora, tretjim se zdi škoda, da se doma na knjigah nabira prah. Nekaj posameznih knjig nam je ptujska knjižnica že podarila, toda tako obsežno donacijo pa smo zdaj prejeli prvič in smo zanj izredno hvaležni.«

Za izposajo, katere od okoli 3.000 enot knjižnega gradiva, kolikor jih trenutno šteje fond, članarine ni treba plačati. Vodja knjižnice, ki svoje delo opravlja prostovoljno, pa pojasnjuje: »Zelo smo ponosni na to, da delamo predvsem z rabljenimi in podarjenimi knjigami. Vsaka knjiga, ki jo nekje odpišejo, je še vedno uporabna; še vedno jo lahko bremo. Tudi zato smo se odločili, da članarine pri nas ne bo.« Da je bilo ob predaji knjig še bolj veselo, je poskrbel mladi harmonikar Žan Habjanič.

EM

OKOLJU PRIJAZNE CENE

GEODETSKE STORITVE

G
E
O
M
E
R
A

Anita Požegar s.p.
InfoTel.: 041 588 358
PE: Trg osvoboditve 10, LENART
anita@geomera.si

Dolič 38, 2253 Destrnik, www.geomera.si

4. medgeneracijsko srečanje GZS

V soboto, 26. avgusta, je v Črenšovcih v Prekmurju potekalo 4. medgeneracijsko druženje gasilcev iz celotne Slovenije. Srečali so se prostovoljci pionirji, aktivni gasilci in gasilke ter veterani in veteranke. Udeležencev je bilo več kot 600. Organizacija srečanja je bila zaupana PGD Črenšovci, ki so nalogo več kot uspešno izpeljali. Ta dan so se srečale tudi gasilke Prekmurja.

Program so razdelili na dva dela: dopoldanskega, kjer so si udeleženci lahko ogledali turistične znamenitosti Prekmurja, in popoldanskega, kjer so bile organizirane družabne igre: mini gasilska olimpijada. Ekipe so se pomerile v različnih družabnih igrah in orientacijskem pohodu, dolžine 2 km, ki ga je morala ekipa zaključiti v uri in pol. Na štirih delovnih točkah je bilo treba opravi

viti različne nezahtevne gasilske veščine, se povzpeli po 200 stopnicah na vodni stolp in metati žoge v gasilsko kad. Na stojnicah so predstavili tudi dejavnosti pomurske regije: razstavljalci domače obrti in kulinarčne dobrote, ki so bile tudi na prodaj.

Pozno popoldne je dogajanje zaključil še igralec Tadej Toš, ki je s svojim nastopom ljudi nasmejalo do solz.

Prostovoljci gasilci različnih generacij s celotne Slovenije so Prekmurje zapuščali veseli, zadovoljni in hvaležni PGD Črenšovci za celotno organizacijo.

Srečanja so se udeležili člani Območne gasilske zveze Ptuj, med katero spada tudi poveljstvo Občine Markovci, ki je ravno tako bilo na srečanju.

Marija Prelog

Prostovoljci gasilci OGZ Ptuj na srečanju v Črenšovcih v Prekmurju

Društvom in organizatorjem prireditvev

Spoštovani,

ker želimo, da je dogajanje v naši občini vidno tako na **lokalni televiziji SIP TV** kot v **občinskem časopisu List iz Markovcev**, vas pozivamo, da ob organizaciji vaše prireditve obvestite tudi vodstvo SIP TV in Uredniški odbor občinskega časopisa. Žal se večkrat zgodi, da prireditve spolzi ravno zaradi slabe komunikacije in obveščanja.

Prilagamo kontaktne podatke obeh medijev:

SIP TV - Branko Veselič: 041 618 044, info@siptv.si

UREDNIŠKI ODBOR - Irena Pukšič, predsednica: 031 349 296, irena.puksic5@gmail.com ali markovski.list@gmail.com

Želimo, da dogajanje spremlja čim širši krog gledalcev in poslušalcev, zato **PRAVOČASNO** poskrbite, da bo obvestilo o prireditvi prišlo tudi v roke medijem.

Rok za oddajo gradiva za List iz Markovcev je **5. december 2017**. Pošljite ga na markovski.list@gmail.com. Kot ste lahko opazili, v vsaki številki objavimo tudi **PRIREDITVENIK**; posredujte nam osnovne informacije o dogodku za prihodnje mesece.

Želimo vam veliko energije in idej pri snovanju prireditvev.

SIP TV IN Uredniški odbor Lista iz Markovcev

34. gasilsko tekmovanje za pokal Sobetincev

V juliju je PGD Sobetinci organiziralo 34. gasilsko tekmovanje v hitrostni vaji s hidrantom (7 gasilcev v mokri izvedbi), križnem zbijanju tarče in metanju orodja. Tekmovanja se je udeležilo sedem ekip. Tekmovalo se je po pravilih Medobčinske gasilske lige za hidrantno vajo. Rezultati, ki se štejejo za točke v medobčinski gasilski ligi, so pokazali naslednje:

Ženske ekipe:

- 1.) PGD Sobetinci
- 2.) PGD Gajevci-Placerovci
- 3.) PGD Mezgovci ob Pesnici

Moške ekipe:

- 1.) PGDPolenšak
- 2.) PGD Žamenci
- 3.) PGD Sobetinci
- 4.) PGD Nova vas pri arkovcih
- 5.) PGD Markovci

Čestitke vsem sodelujočim.

Boštjan Belšak

Gasilsko tekmovanje v Sobetincih

LIST IZ MARKOVCEV je glasilo občine Markovci, ki glasilo tudi izdaja.
Uredniški odbor: Ivan Golob, Patricija Majcen, Anton Majerič, Marija Prelog in Alenka Domanjko Rožanc. **Odgovorna urednica:** Irena Pukšič.
Lektoriranje: Alenka Domanjko Rožanc.
Grafična priprava in tisk: Evrografis d.o.o., Maribor.
 Natisnjenih 1250 brezplačnih izvodov.
Naslov uredništva: Markovci 43, 2281 Markovci. **Telefon:** 02 788 88 80.
Spletni naslov: www.markovci.si
<https://www.facebook.com/ObcinaMarkovci>

Valerija Fišinger, olimpijska tekmovalka z zlato medaljo

Slovenski gasilci in gasilke so se udeležili 21. mladinske gasilske olimpijade v Beljaku v Avstriji. Tekmovanja se je udeležilo 14 desetih iz Slovenije, mladinci, mladinke, člani, članice ter poklicna članska enota. V tekmovalni enoti članic PGD Hajdoše je tekmovala tudi naša občanka, gasilka Valerija Fišinger, iz PGD Bukovci.

Kaj te je vzpodbudilo, da si postala tekmovalka v ekipi nekajkratnih olimpijskih prvakinj v PGD Hajdoše?

Valerija Fišinger: "Kot sodnica gasilsko-športnih disciplin sem velikokrat sodila na različnih tekmovanjih. Ker je žensk na tem področju zelo malo, smo se med seboj zelo dobro spoznale. Pri-

ke s skupnimi cilji. Postale smo velike prijateljice, kar je pomembnejše."

Kakšno je olimpijsko tekmovanje in kje je potekalo?

Valerija Fišinger: "Gasilska olimpijada je največje gasilsko tekmovanje, ki se odvija vsaka 4 leta. Leta 2013 je bila v Franciji, letos pa je organizacijo prevzela Avstrija, natančneje mesto Villach oz. Beljak. Potekala je od 9. do 16. julija letos. Organizacija tako velikega tekmovanja je vsekakor čast in velika odgovornost. Gostiti en teden skoraj 3.000 gasilskih tekmovalcev iz 27 držav je velik organizacijsko-logistični projekt. Vsak naslednji organizator se trudi izboljšati in opraviti delo odlično ter preseči doseženo. Z veseljem lahko naznanimo, da je Slovenija zaupana organizacija naslednjih gasilskih olimpijskih iger 2021."

Valerija, kakšna je pot do uspeha?

Valerija Fišinger: "Gotovo je res, da je v timskem delu potrebno veliko organiziranosti, strpnosti in prilagajanja, da stvari potekajo, kot morajo. Odrekanj niti ne omenjam. Velikokrat ne greš na praznovanja, rojstne dneve, zabavo, prireditve ... Tudi družina ti mora stati ob strani. Skupina ljudi se mora med seboj dobro poznati in se znati poslušati ter razumeti. Le s pozitivno energijo, vzpodbudo in odgovornostjo do vseh v ekipi stvari stečejo gladko."

Kolikokrat potekajo vaje, treningi? Ali posebej trenirate še pred velikimi tekmovanji, kot so državna tekmovanja in kvalifikacije?

Valerija Fišinger: "Brez vaje ni mojstra. Tako je povsod, tudi pri gasilcih. Po-

znavanje vaje in psihofizična pripravljenost gresta z roko v roki. Poznati moraš gasilsko orodje, potek vaje, moraš pa biti tudi v dobri telesni kondiciji. Vaje, treningi - kolikokrat? Veliko, ogromno in toliko, koliko nam dopuščajo službe in druge obveznosti. Vaj je vedno premalo. Potekajo 2-, 3-, 4-krat tedensko. Trening je ločen na delo na orodju (tehnični del) in na pridobivanje moči in vzdržljivosti (kondicijski del). Pred velikimi tekmovanji podvojimo treninge in opravimo "generalke", kot sami radi temu rečemo."

Pred olimpijado so še izbirna tekmovanja, kvalifikacije. To za tekmovalce verjetno pomeni velik pritisk.

Valerija Fišinger: "Olimpijada poteka vsaka štiri leta. Da se uvrstiš nanjo, obstajata dve možnosti. Ena je preko pokalnih tekmovanj, ki jih čez leto organizira GZS, druga pa preko državnega tekmovanja. Napredujejo lahko samo najboljše ekipe. Gasilska organizacija v Sloveniji je pridobila na ugledu in priljubljenosti. To se pozna tudi med tekmovalnimi enotami, saj je konkurenca velika. Prav zaradi tega je med tekmovalci čutiti precej napetosti, ker se zavedajo pomena tekmovanja, ki je odločujoč. Iz svoje izkušnje povem, da sem imela večjo tremo in strah na kvalifikacijah za olimpijado kot na njej sami."

Tekmovanje na olimpijadi za tekmovalce ne traja le tisti dan. Kot mi je poznano, imate pred tem kar nekaj aktivnosti. Lahko poveš kaj o tem?

Valerija Fišinger: "Res je. Naporno je cel teden. V nedeljo, 9. julija, smo prispeli

Valerija Fišinger se je na gasilsko olimpijado podala prvič.

jatelske stike sem imela z gospo Hildo Bedrač, ki je sodnica in obenem članica PGD Hajdoše. Prav ona mi je zaupala, da v ženski ekipi članic iščejo tekmovalko, ki bi bila pripravljena sodelovati z njimi. Ponujeno mi je bilo, da se jim naj pridružim. Sprva sem oklevala, saj se nisem čutila dovolj dobre za v ekipo. Punce so imele velika pričakovanja in cilje. Kako bom vse to zmogla? Na pobudo in s podporo družine sem sprejela izziv. Sprejele so me za svojo in postale smo tekmoval-

Tekmovati in sodelovati na olimpijadi in kot gasilec oz. gasilka zastopati barve naše Slovenije je želja vsakega tekmovalca v gasilskih vrstah. Valerija nam je predstavila občutke nastopa na olimpijadi in opravljeno vajo v 38 sekundah.

Valerija, kakšni so tvoji začetki v gasilstvu?

Valerija Fišinger: "Že kot majhna punčka se spomnim, da sem z očetom zahajala v gasilski dom. Tudi moj oče je bil gasilec, kot je na vasi že tradicija. Od leta 1985 sem bila pionirka, članica PGD Mala vas, v sedanji GZ Gorišnica. Kot otroci smo se družili; gasilske vaje so nam bile za sprostitev, veselje in tekmovanje. Bilo je zabavno in prijetno. Na otroška gasilska leta me vežejo lepi spomini.

Pot življenja me je odpeljala v Bukovce, kjer sem si z možem Jankom ustvarila dom in družino. Ni me bilo potrebno prepričevati in navduševati, da vstopim v gasilske vrste, ker sem bila verjetno že v otroštvu okužena s tem. To preprosto imaš in brez tega ne gre. Pristopila sem v PGD Bukovci. Sledila so izobraževanja, "gasilska šola". Začela sem se ukvarjati z mladino, saj je mentorjev vedno primanjkovalo. Vso potrebno podporo sem dobila od svojih predhodnikov, Slavka Horvata in Ivana Poljanca, ki sta me dobro vpeljala v delo. Da sem ostala v stiku s časom in napredkom, sem svoje znanje vedno znova dopolnjevala."

LEPOTILNI
ATELJE

Nuša Vajda s.p.
Stojnci 20b
Tel.: 051 383 794
Email: lepotilniatelje@gmail.com

in se nastanili, v ponedeljek in torek so nas čakali treningi na progah in spoznavanje orodja. V sredo je bila uradna otvoritev olimpijade ter slovesnost, v četrtek nastopi mladinskih ekip, v petek nastop članskih A ekip, v soboto tekmovalne ekip B kategorije. Sledila je zaključna slovesnost, podelitev olimpijskih kolajn in odhod domov. Ogromno dogodkov je v enem samem tednu, na katerih moraš kot udeleženec olimpijade biti prisoten, ker tako zahteva naša krovna organizacija.

Kakšen je občutek, ko prikorakaš na olimpijadi kot tekmovalka pred komisijo in na tekmovalno progo?

Valerija Fišinger: "Sobota, 15. julij. Zame najbolj pomemben dan. Dan, ki si ga zapomniš za vse življenje. Jutro napeto, v velikem pričakovanju. Mešana občutki, strah, trema, negotovost ... Prihod na stadion, kjer je ogromno ljudi. Navijači iz Slovenije prevladujejo. Visoko plapolajo slovenske zastave, slišiš vzklike od daleč, žvižge ... Veš, da so tvoji najdražji na tribuni in te spremljajo. Ve-

čina tekmovalk v ekipi je že tekmovala na olimpijadi, zame pa je to bilo povsem nekaj novega, še nedeživetega. Punce so vedele, kaj doživljam. Ko smo prišle pred komisijo, je sledil pregled ekipe. Komisija je pregledala opremo (čevlje, pasove, dokumente ...). Po daljšem čakanju so nas spustili na progo. Takrat veš, da gre zares. Tribuna navijačev glasno navija in pričakovanja so velika. Potrebno bo ubraniti naslov olimpijskega prvaka. Kaj sedaj? V tistem trenutku se zbereš, odmisliš vse, se skoncentriraš samo na vajo in si misliš: Valerija, daj vse od sebe, saj si se pripravljala dolgo časa. Znaš in zmoraš to. Naredi, kot je prav, zase, za ekipo in za svoje najdražje. In to narediš."

Kako je, ko narediš dobro vajo in zmagas? Je to plačilo za vložen trud?

Valerija Fišinger: "Vaja z motorno brizgalno. V svoji kategoriji smo tekmovali zadnje. Naša konkurenca je že opravila svoje in s predhodnimi rezultati ostalih ekip se nismo obremenjevale. Vedele smo, da moramo opraviti, kot znamo. Rezultat vaje je bil 38,28 sekund brez

kazenskih točk. To je pomenilo odličen rezultat, vendar si s tem zmage še nismo zagotovile. Treba je bilo odteči še štafeto z ovirami na 400 m. Rezultat štafete je bil 70,84 sekunde (povprečna starost ekipe je 50 let). Odlično se je izšlo. Iz tribune je bilo slišati nepopisno veselje. Takrat smo vedele, da je medalja naša."

Ko ste se vračali domov, so čestitke kar deževale.

Valerija Fišinger: "Čestitke so prihajale iz vseh strani. Je pa res, da se v naši sredini še vedno najdejo posamezniki, ki se ne zavedajo pomembnosti in teže olimpijske zlate medalje. Osvojiti naslov olimpijskega prvaka ter sesti na prestol največjega gasilskega tekmovanja je spoštovanja vreden dosežek. Čeprav smo gasilci napredovali v vseh pogledih, še v nekaterih področjih nismo povsem dozoreli."

Si olimpijska tekmovalka, mentorica, operativka, državna sodnica. Kakšni so tvoji načrti za naprej?

Valerija Fišinger: "Vse od naštetega

drži. Res mi ni dolgčas pri gasilcih. Naša organizacija je zelo raznolika in raznovrstna. Dopušča neštete možnosti, le najti moraš področje, ki te veseli. Trud in delo, ki ga vlagaš, se ti poplača, te notranje obogati. S tem najdeš svoj mir, postaneš močnejši in pripravljen na nove izzive."

Valerija, iskrene čestitke in hvala za pogovor.

Ivan Golob

Med olimpijskimi tekmovalkami v Villachu je tekmovala še ena naša občanka, Rebeka Korošec iz Markovcev, članica PGD Hajdoše. Bila je tekmovalka članic A, ki so prav tako dosegle zelo dober rezultat. Pred štiri leti so bile zlate olimpijske tekmovalke.

Iskrene čestitke obema našima olimpijkama!

Strokovna ekskurzija na Gorenjsko

Prvo septembrsko soboto smo se markovski gasilci odpravili na ekskurzijo po Gorenjski. Tokrat smo izbrali relacijo letališče Jožeta Pučnika Ljubljana-Bled-Begunje. Čeprav je ves teden vremenska napoved kazala na deževno vreme, se nismo dali in se kljub slabim obetom v veselem razpoloženju odpravili h Gorenjskem.

Najprej smo se ustavili na letališču Brnik, kjer smo imeli dogovorjen ogled gasilsko-reševalne službe na našem največjem letališču. Čeprav smo bili dogovorjeni za samo 40-minutni ogled, smo bili zelo navdušeni in presenečeni, kar smo na Brniku doživeli. Tako si nismo ogledali samo vozil in orodja, s katerimi razpolagajo gasilci na letališču, temveč so se slednji maksimalno potrudili in smeli smo videti, kako poteka dan na letališču z druge perspektive. Marsikdo

od udeležencev izleta je prvič doživel pregled pod letališkim skenerjem, vstop v mednarodno območje letališča, vožnjo z letališkim avtobusom in iz prve roke izvedel stvari, ki so marsikomu neznanne, na letališču pa nujno potrebne za vzdrževanje reda in vseh logističnih zadev, ki dotikajo letalskega prometa. Seveda so nam gasilci z Brnika zelo izčrpno predstavili njihovo delo in opremo, ki pa je v veliki meri drugačna, kot smo je vajeni mi. Izstopata predvsem njihovi dve vozili Rosenbauer Panther, ki sta namenjeni gašenju na letališču. Predstavljeno nam je bilo tudi mnogo tudi drugih posebnosti, ki veljajo samo za gasilce na letališčih. Tako smo skoraj tri ure preživeli v družbi tovarišev, ki so nam res izčrpno predstavili organizacijo in delovanje letališča ter njihove službe, za kar smo jim iskreno hvaležni. Čeprav so se na nebu mešali

oblaki in nas je vsake toliko časa poškrpilo, smo židane volje pot nadaljevali na Bled, kjer se je vsak odpravil po svoje in doživel čar turističnega bisera Slovenije, kot mu radi rečemo. Turistov ta dan na Bledu res ni bilo dosti, zato je bil obisk še toliko prijetnejši. Rahlo utrujeni, vendar še vedno pozitivno razpoloženi, smo pot nadaljevali v Begunje, v vas, kjer se je rodil in umrl eden izmed največjih glasbenih legend Slovenije, Slavko Avsenik. Tam smo si ogledali muzej in muzejsko sobo, posvečeno njemu, njegovi družini in seveda Ansamblu bratov Avsenik. Nekateri smo tudi obiskali pokopališče, ki je tik ob njegovi rojstni hiši in se poklonili temu velikemu Slovencu.

Dan smo zaključili z domačo gorenjsko večerjo v Avsenikovi domači gostilni. Polni lepih vtisov in novih dogodivščin smo se pozno večer odpravili proti domu

in naše veselo druženje nadaljevali tudi ob vožnji proti Markovcem..

M. M.

Poletje

Kadar poleti sonce zasije,
ko na nebu so le oblaki trije,
najraje zunaj na travi zaspim,
domače naloge nobene ne naredim.

Brez skrbi le tam ležim
in pri sebi si govorim:
»Oh, ko le vedno bilo bi tako,
da v šoli ne bi bilo mi hudo.«

A vem, da šola ni tak tolovaj
in da najlepše mi bo tedaj,
ko spet prijateljev polna bo vreča,
le ocene niso ravno moja sreča.

Eva Kokot, 9. a

Markovske gasilke in gasilci na letališču Jožeta Pučnika Ljubljana

V ŠRD Markovci imajo novega ribiškega carja

Tekma za ribiškega carja

Foto: Srdan Mohorič

V ŠRD Markovci smo ribiči 15. avgusta izvedli tekmovanje za ribiškega carja. Zbrali smo se v ribiškem domu v Prvencih in se prijavi za tekmo. Sledilo je žrebanje startnih (lovnih) mest, kar sicer ni nobena umetnost, vendar je od lovnega mesta v velikih meri odvisen uspeh ribiča, saj se na nekaterih mestih ribe raje zadržujejo kot na drugih. V tem primeru ribiči pravimo, da se lovi v ribogojnici. Ribiški car postane ribič, ki v določenem času (pri nas je to 3 ure) ujame najtežjo ribo. Ostalo članstvo ga ustoliči na položaj in mu kot pomoč pri njegovem enoletnem mandatu vladanja dodeli dva pomočnika, spremljevalca. To sta drugo- in trejeuvršena sotekmovalca. Tekmovanje za ribiškega carja je med ribiči tradicionalno in je staro toliko, kot je staro društvo, ki bo naslednje leto postalo polnoletno. Za ta prestižni naziv se je letos potegovalo 31 ribičev. Po triurnem za eno bolj, za druge manj uspešnem lovu je tehničar pokazala naslednje rezultate. Lanski car je moral sestopiti s prestola ter ga predati novemu.

Drugi spremljevalec (3. mesto) je postal Rado PLOHL (6.460 kg), prvi spremljevalec (2. mesto) Srečko STRMŠEK (6.660 kg), ribiški car pa je postal Marjan PLOŠI-NJAK (7.560 kg). Vsem dobitnikom poka- lov iskrene čestitke, ostalim pa hvala za sodelovanje.

Marjan Plošinjak, ribiški car ŠRD Markovci za leto 2017: »Sicer sem bil že kar nekajkrat ribiški car društva, vendar je še vedno lep in prijeten občutek, če si na določeni tekmi med dobrimi ribiči najuspešnejši.«

Blaž Pišek, najmlajši tekmovalca: »Še nekaj časa se bom moral pod dedkovim vodstvom ukvarjati z ribolovom in poslušati ter upoštevati njegove nasvete, da bom vsaj približno enako vreden ostalim ribičem.«

Pa še ena zanimivost z omenjene tekme: najstarejši udeleženec je štel častiljivih 84 let (Jože ERHATIČ), najmlajši udeleženec pa 12 let (Blaž PIŠEK).

Ignac Habjanič

Ribolovna tekma ONA-ON

Lov rib s plovcem ("štoplom") je šport, s katerim se ukvarjajo predvsem moški. Tokrat so se v njem pomerile tudi ženske.

V nedeljo, 27. avgusta, je bila ob ribniku v Prvencih zanimiva ribiško-ribolovna tekma ONA-ON, ki ga je za svoje članstvo organiziralo ŠRD Markovci. Družno v paru sta nastopala moški in ženska. Moški član društva si je po sorodstveni vezi izbral svojo partnerico za tekmovanje in tako smo spremljali družinske tekme. Tekmovalo je osem parov v kombinaciji mož-žena (sedem parov) in dedek-vnu-kinja (en par). Nastopale so Majda, dve Sabini, Janja, Kaja, Jožica, Danica in Ma-

teja. V ŠRD Markovci v svojem članstvu žal nimamo nobene članice, kar pa se bo po izvedeni tekmi morda spremenilo.

Tehničar je po končani tekmi pokazala sledeč rezultat: prvo mesto sta dosegla Sabina in Slavko Plošinjak (43,760 kg), drugo Sabina in Andrej Preložnik (28,400 kg), tretje pa Majda in Branko Kostanjevec (22,280 kg).

Vsem trem parom iskrene čestitke za osvojene pokale, ostalim pa iskrena hvala za sodelovanje.

SABINA (iz zmagovalnega para): »Čisto zares, da sem na tej tekmi prvič lo- vila ribe, upoštevala nasvete in navodila moža, pa se je vse izšlo, kot sva si želela.

V kolikor bo še kdaj prilika, se bom z veseljem pridružila.«

Kaja, najmlajša tekmovalka: »Z dedkom sem že lovila ribe, vendar sem prvič tekmovala. Bilo je zanimivo in vidim, da bom morala še veliko časa prebiti za vode ter poslušati in upoštevati dedkove nasvete.«

Jožica, najstarejša tekmovalka: »Na koncu sem popustila moževemu nago- varjanju in se kljub vročemu vremenu udeležila tekme, ki je bila moja prva in morda tudi zadnja. Sicer včasih lovim ribe, vendar je to na tekmi precej dru- gače. Bilo je zanimivo v živo videti, kako tekmovanje sploh poteka.«

Branko Kostanjevec, predsednik ŠRD Markovci: »V drugem poskusu nam je le uspelo uspešno organizirati tekmo ONA-ON. Z udeležbo in pristopom tekmovalcev in tekmovalk ter z njihovim ulovom sem zadovoljen. S tem načinom tekmovanja bomo nadaljevali in ga nad- grajevali. Sedaj se bo po vsej verjetnosti povečalo tudi število parov in bodo žene ter dekleta z veseljem s partnerjem pre- živele nekaj prostega časa za vodo.«

Dober prijem!

Ignac Habjanič

Zmagovalni pari, foto: Srdan Mohorič

Dvoboj ribiških društev iz Markovcev in Dražencev

Tekmovanje med ribiči ŠRD Markovci in ŠRD Žejne ribice iz Dražencev je bilo letos že osmo po vrsti. Ekipi se srečata dvakrat na leto, enkrat na domačem terenu kot gostitelji, drugič kot gostje. Prvo srečanje je bilo 24. junija v jami v Dražencih, kjer so bili zmagovalci dvo-boja domačini, člani ŠRD Markovci pa so bili odlični drugi.

Povratno srečanje je bilo 30. julija pri ribniku v Prvencih. Kljub zelo vročemu vremenu se je na tekmovalno traso podalo 14 tekmovalcev ene in druge ekipe, kjer pa domačini niso dovolili nobenega presenečenja ter so svoje nasprotnike premagali. Skupni rezultat je bil torej neodločen, a imajo ribiči ŠRD Markovci pozitivno razliko v razmerju med kilogrami ulovljenih rib ene in druge ekipe.

Branko KOSTANJEVEC, predsednik ŠRD Markovci in obenem njihov najuspešnejši tekmovalc (52,300 kg): »Z rezultatom ekipe kot tudi s svojim rezultatom sem zelo zadovoljen. Vreme nam vsem

ni prizanašalo, kajti bilo je hudičevo vroče, vendar tako pač je z aktivnostmi, ki se odvijajo na prostem.«

Dušan ČERNENŠEK, predsednik RD Žejne ribice Draženci: »Odlična tekma, vendar so tokrat bili domačini premočan nasprotnik, sicer pa je tudi osvojeno drugo mesto uspeh za našo ekipo. Veseli me, da se druženje, katerega pobudnika sta bila Zlatko RAJH (ŠRD Markovci) in naš Jože STOCKL, nadaljuje in nadgrajuje.«

Denis KRANJIC, najuspešnejši tekmovalc ŠRD Žejne ribice: »Zelo sem zadovoljen, celo pozitivno presenečen nad ulovom (43,840 kg), kajti to je moj nov rekord v količini ulovljenih rib.«

Po tehtanju in razglasitvi rezultatov ter prigrizku so se ribiči hitro porazgubili in v svojem okolju poiskali senco in hladno pijačo.

Dober prijem!

Ignac Habjanič

Skupni rezultat je bil neodločen.

Foto: Srdan Mohorič

Aktiv podeželskih žena iz Sobetincev

Sobetinci spadamo med manjše vasi v občini Markovci, zato je v našem aktivu temu primerno tudi število aktivnih članic. Že nekaj časa se trudimo povečati število in upamo, da nam v prihodnje uspe pridobiti še kakšno članico.

Čeprav nas je malo, se vedno znova rade udeležujemo vseh dogodkov in predavanj, ki so organizirane v sklopu Društva podeželskih žena občine Markovci, prav tako pa aktivno sodelujemo na vseh družabnih srečanjih in prireditvah v občini in v naši vasi, ki pričakuje našo pomoč.

Objavljamo recept orehovih potičk, ki jih pripravljamo po receptu gospe Lucije. Najdemo ga tudi na spletni strani

kulinarika.net, ki ga je pod »Orehove potičke« objavila njena hči. Te slavne potičke poznamo prav vsi v Sobetincih.

Foto: Božena Galun, objavljeno na kulinarika.net

OREHOVE POTIČKE

Sestavine

Kvašeno testo:

3,5 dl mleka

10 dag olja

1 žlička soli

5 dag sladkorja

60 dag moka

1 suhi kvas

1 vanilin sladkor

Nadev:

3,5 dl mleka

45 dag mletih orehov (nezdobljenih)

15 dag sladkorja

1 vanilin sladkor

1 žlica ruma

15 dag rozin

2 žlici ruma

2 žlici vode

1 vanilin sladkor

Postopek

1. Sestavine za kvašeno testo v navedenem vrstnem redu damo v aparat za peko kruha in pripravimo testo.

2. Mleko zavremo ter med mešanjem dodamo orehe. Na šibkem ognju kuhamo še 5 minut in šele na koncu dodamo sladkor z vanilnim sladkorjem. Če sladkor dodamo prehitro, se nadev ne zgosti. Ohladimo in vmešamo rum.

3. Rozine preberemo, operemo in jih namočimo v razredčenem rumu z vanilnim sladkorjem.

4. Pripravljeno kvašeno testo razvaljamo na velikost 70 x 50 cm in ga po dolžini dvakrat prerežemo, tako da dobimo tri trakove. Vsak trak premažemo s tretjino nadeva in potresemo z rozinami. Zvijemo po dolžini in vsak zvitek narežemo na 1,5 cm široke potičke. Na pekač jih položimo pokonci (ne na bok). Vzhajamo na toplem še trideset minut. Preden jih damo v pečico, jih premažemo s toplim mlekom. Pečemo pri 200 stopinjah 20 do 25 minut oz. do lepe rjave barve (odvisno od pečice).

Kmetija Pivko v Stojncih goji zdravilno rastlino aronijo

Na kmetijskem zemljišču v Stojncih je leta 2014 pričel nastajati nasad, ki ga domačini niso poznali. Kmetija Pivko iz Stojncev 22 je namreč pričela z vzgojo jagodičevja, in sicer aronije sorte Nero. Plodovi te rastline se uvrščajo v sam vrh zdravju prijaznih plodov.

Ko so prvič poskusili sok aronije in spoznali njene številne zdravilne učinke na telo, so bili odločeni, da jo želijo tudi sami vzgojiti. Tako so jeseni leta 2014 pričeli s sajenjem prvih sadik ter hkrati celotno kmetijo preusmerili v ekološko. Sedaj teče tretje leto preusmeritve iz konvencionalnega kmetijstva v ekološko. Prehod v ekološko kmetovanje je namreč postopen, saj je potrebno vso gospodarstvo in zemljo pripraviti na ekološko pridelavo ter jo očistiti vseh škodljivih snovi, vse pa poteka pod kontrolo Inštituta za kontrolo in certifikacijo v kmetijstvu in gozdarstvu Maribor, KON-CERT (www.kon-cert.si).

Leta 2016 so nasad razširili na sedaj skupno skoraj 6000 sadik aronije, ki se

razprostirajo na nekaj čez 2 hektarja površine v Stojncih. Aronija sorte Nero, ki ima med vsemi sortami največji delež antioksidantov, je vzgojena na ekološki način, torej brez uporabe pesticidov in drugih škodljivih snovi.

Veliko informacij o vzgoji so pridobili na sosednjem Hrvaškem, kjer so prvič poskusili sok aronije. Lansko leto so sveže jagode in kasneje proizvode razdelili med sorodnike in prijatelje, ki so bili z izdelki zelo zadovoljni. Iz jagod so pridelali 100 % pasteriziran sok iz aronije (brez dodanih sladkorjev in vode), različne domače marmelade, mešane z drugim sadjem, ki je prav tako ekološke pridelave, ter iz posušenih tropin od prešanja ustvarili čaj. Letos so uredili dopolnilno dejavnost na kmetiji in tako sedaj prodajajo sveže jagode aronije, na voljo pa so tudi ostali že prej omenjeni izdelki, vse iz ekološke pridelave. Njihovo delo lahko spremljate na družbenem omrežju Facebook: <https://www.facebook.com/aronija.eko>.

Aronija se obira od sredine meseca avgusta pa do konca septembra. Sedaj je torej na voljo za nakup sveža, ki pa se jo lahko tudi zamrzne. Jagode lahko uživamo sveže ali jih uporabimo za sokove, marmelade, jogurte, peciva, žganja ipd.

Kot sveže se priporoča do 20 jagod na dan, v obliki soka pa največ 1 dcl na dan, saj vsebuje visoko vsebnost flavonoidov, kar dela jagode in sok trpek. Kar je najpomembnejše pri flavonoidih, so njihovi zdravilni učinki, predvsem v preventivi rakavih obolenj in srčno-žilnih bolezni, vendar le v uživanju manjših količin, ki smo jih že navedli, saj večje količine ne prinašajo močnejših učinkov (wikipedia.org).

Aronija je prav tako bogata z antioksidanti, mednje prištevamo flavonoide ter vitamin C (desetkrat večji kot v agrumih), vitamin A, več vrst vitamina B, E in zelo redek vitamin P, ki spodbuja pravilno delovanje in absorpcijo vitamina C. Prav tako so jagode bogate s kalijem, kalcijem, manganom, jodom in fosforjem (www.aronija-slovenija.si).

Glede na vse zdravilne lastnosti, ki jih ponuja ta rastlina, je težko izpostaviti najpomembnejše, saj jih je resnično mnogo. Z aronijo dobro vplivamo na raven železa v krvi, zato se priporoča ob slabokrvnosti, prav tako pa tudi no-

sečnicam, saj je naraven vir folne kisline. Pomaga sladkornim bolnikom, ureja prebavo, pomaga pri želodčnih težavah, izboljša krvni pretok, pomaga očistiti jetra, ima sposobnost močnega anikarcinogenega delovanja, pomaga pri hitrejšem obnavljanju celic, z njo vplivamo na raven holesterola v krvi in znižuje krvni pritisk. Uspešno zdravi težave z ledvicami in mehurjem, pri vnetju prostate in se priporoča po jemanju sintetičnih zdravil in antibiotikov, da se očistijo jetra. Z njo si očistimo telo vseh kemikalij in težkih kovin, ki smo jih zaužili s hrano, zdravili, kozmetiko ipd. (www.aronija.slovenija.si)

VP

Primerjava vsebnosti antioksidantov v 100 g različnega jagodičevja: aronija jih vsebuje 2147 mg, gozdne borovnice 705 mg, češnje 170 mg, rdeče zelje 113 mg in jagode le 35 mg (www.ekosara.si/aronija).

Cvetoči nasad aronije v Stojncih

Zreli plodovi aronije

Aninska noč zopet uspešna

Znano je, da so Stojnčani že nekaj radi romali do cerkve sv. Ane v Halozah. V popoldanskem času je bila nekoč veselica pri znanem gostilničarju v Dolanah, kasneje pa se je prireditev preselila v Stojnce. Več kot 100-letno tradicijo še danes ohranjamo stojnski gasilci.

Z nestrpnostjo smo tudi letos čakali na god svete Ane in ponovno na dvodnevni dogodek pod šotorom, ki se je že dodobra prijel med obiskovalce. V petek, 21. julija, smo priredili zabavo s skupino Smile band, naslednji dan pa z ansamblom Veseli svatje. Oba dneva je glasbeni program popestril tudi DJ Dale. Prave veselice ni brez bogatega srečelova, odličnih »opalenk«, ki so jih pekle žene Aktiva kmečkih žena Stojnci, brez pestre ponudbe hrane in hladne pijače. Noč je bila idealna za obisk prireditve, saj

temperature tudi zvečer niso padle pod 26 stopinj.

Da se lahko prireditev tako uspešno izpelje, so zaslužni naši člani in članice ter vaščani, ki nam vedno z veseljem priskočijo na pomoč pri postavitvi šotor, urejanju okolice, kelnarjenju in ostalimi zadolžitvami, ki so bile potrebne za izpeljano prireditev. V imenu Prostovoljnega gasilskega društva Stojnci se zahvaljujem vsakemu posebej za pomoč pri organizaciji Aninske noči. Zahvala gre tudi vsem sponzorjem in donatorjem za finančno in ostalo pomoč. Se vidimo naslednje leto na Aninski noči, ki bo 28. in 29. julija 2018.

Dejan Zemljarič,
predsednik PGD Stojnci

Dogajanje v Bukovcih

Vaški odbor je v začetku meseca junija pripravil ribiško tekmovanje vasi Bukovci. Tekmovanja pri ribniku v Prvencih se je udeležilo kar 20 ribičev, a vsi niso tekmovali za pokal. Tekmovalci so skupno ujeli dobrih 150 kg rib. Prvega mesta se je razveselil Zlatko Bratuša s 33,06 kg, drugi je bil Janez Kostanjevec s 24,8 kg in tretji David Veršič z 11,6 kg. Lepo vreme je privabilo veliko gledalcev in navijačev. Organizatorji so s svojim delom zadovoljni in nas vabijo na tekmovanje tudi naslednje leto.

Zbrani Bukovčani na druženju v Prvencih

Foto: arhiv VO Bukovci

Zmagovalne desetine PGD Bukovci

Foto: PGD Bukovci

V soboto, 12. avgusta, so člani KD Bukovci organizirali pohod in postavitve klopotca. Pohodniki so se zbrali pred gasilskim domom, od koder so se odpeljali proti večnamenski dvorani v Cirkulanah. Tam so pričeli svojo pešpot proti Repiščam. Pohod se je končal pri aktualnem kletarju Stanku Bezjaku, ki ima vinograd v Repiščah, v občini Videm. Pohodniki so se po poti ustavili in si ogledali vinsko klet ter se okrepčali. Kasneje smo jim pripravili kratek kulturni program, v katerem so zraven domačih pevcev zapeli tudi Mejaši iz Repišč. Z obiskom nas je počastil župan g. Milan Gabrovec. Ta dan so postavili kar dva klopotca. Eden izmed njiju je pravi velikan, saj so za njegovo postavitve postavili pravi gradbeni oder. Klopotec tehta kar 580 kg. Deska, po kateri tolčejo »macleki«, je dolga 8,7 metra, vetrnice pa merijo sedem metrov. Ob lepem vremenu se je postavitve udeležilo veliko ljudi, za kar se vsem zahvaljujemo, prijetno druženje pa se je končalo v poznih, skoraj že nočnih urah z vaškimi muzikanti. Teden dni kasneje so klopotec postavili še člani vaškega odbora na že znani lokaciji pred gasilskim domom. Naj pesem klopotca odmeva ...

PM

Bukovčani so s pomočjo vaščanov iz Repišč postavili kar dva klopotca; teden dni kasneje še enega. Foto: arhiv KD Bukovci

Prostovoljno gasilsko društvo Bukovci je sredi junija pripravilo tradicionalno, že 34. tekmovanje za pokal vasi Bukovci. V Športnem parku Bukovci se je s pričetkom ob 9. uri pomerilo največ najmlajših gasilk in gasilcev. V kategoriji pionirji so prvo mesto osvojili Bukovci, prav tako v kategoriji pionirk in mladincev. Med pionirkami so drugo mesto osvojile Stojnčanke, v kategoriji članov pa so se prvega mesta razveselili člani PGD Stojnci A, drugi so bili domačini in tretji ponovno Stojnčani. Na tekmovanju sta sodelovali in nas obiskali tudi obe pobrateni društvi iz Hrvaške in Avstrije.

Vsem prisotnim ekipam in navijačem se v imenu PGD Bukovci zahvaljujemo za udeležbo in vam v prihodnje želimo obilo tekmovalnih uspehov.

Kulturno društvo in vaški odbor sta pripravila tradicionalne vaške igre med ekipami posameznih zaselkov. Letos so igre potekale 24. junija. Družabnega popoldneva se je udeležilo šest ekip. Skupine so se pomerile v petih igrah, ki so bile zanimive in so zahtevale veliko spretnosti in iznajdljivosti. Med tekmovanjem, ki je bilo v večji meri družabnega značaja, ni manjkalo glasnega navijanja, smeha in dobre volje. Letos se je najbolje odrezala ekipa zaselka Siget.

Zmagovalne ekipe

Foto: arhiv KD Bukovci

Počitnice, kje ste?

Zelo sem se veselila prvega dne počitnic, saj mi ni bilo več treba zgodaj vstajati, kaj šele učiti. Prvi mesec počitnic ni bil nič kaj poseben. Večinoma sem se družila s sošolkami, šle smo skupaj v toplice ali na pijačo in se zabavale. Bilo je prav prijetno, a hkrati žalostno, saj je en mesec bil že za nami. Z najmlajšo sestrično Saro sva odšli k starim staršem v Prvence, kjer sva preživeli pet dni. Skupaj sva pomagali pri domačih opravilih, delali neumnosti ter skoraj počili od smeha. Bilo je prav zabavno in babica in dedek sta bila prav ponosna na najino obnašanje. V zameno sva skoraj vsak večer dobili palačinke. Velikokrat sva v hišo prihotapili malega mačkona in ga na skrivaj cartali, a naju je seveda babica kasneje zalotila. Radi sva pomagali tudi dedku. Ta je rad zabaven: povedal nama je, da kokoš ni imela mleka in da so zato piščančki umrli. S Saro sva se spogledali in se zasmejali. Ko je pa teh pet dni minilo, sem se že morala pripraviti za na morje. Z botrico, boterom in sestričnima Mojco in Saro smo za pet dni odšli v Portorož. S sestričnima smo se zabavale, skupaj brale in skakale v vodo. Obiskali smo tudi Piran in si privoščili najboljši sladoled. Bilo je fantastično in tudi teh pet dni je hitro minilo. Domov smo se odpravili v petek zvečer, kjer so nas čakali moji starši in sorodniki iz Kopra, ki so prišli za tri dni na obisk. Z njimi je bilo prav super, saj sem večino preživela z mojo petletno mrzlo sestrično Nijo in z njenim bratom Sašom, s katerim sem odigrala kar nekaj družabnih iger. Napočil je dan, ko so sorodniki odšli in me povabili s seboj v Koper za pet dni. In spet sem se pripravila ter odšla nazaj na Primorsko. Skupaj smo se hodili kopat v Žusterno, kjer je bila voda prav prijetna. Na koncu tega tedna sem bila končno doma. Vse, kar sem si želela, je bila lastna postelja. S sošolko Majo sva še odšli pobirat papirja po Zabovcih in bili prav ponosni na najino delo. Minilo je nekaj dni in že sem z družino odpotovala z letalom v Črno goro za en teden. Ker je bil to moj prvi let, sem bila malo nemirna, ampak je bilo potem še kar dobro. V Črni gori smo si ogledali kar veliko zanimivosti. Smešno mi je bilo, ko so Črnogorci ugotavljali, s katere države si. No, nazaj v Slovenijo sem se vrnila cela prehlajena, kar je bilo grozno. Ostale dneve sem preživela čisto normalno ter se pripravila za šolo. Teh počitnic ne bom nikoli pozabila.

Vita Peklar, 9.b

Vsako leto se počitnice začnejo in končajo, skratka nič novega. A spomini so vedno drugačni, novi, zanimivi, eni bolj drugi manj. V tem besedilu je moja naloga, da opišem kanček dogodivščin iz letošnjih poletnih počitnic.

»Uh, končno počitnice.« so bile moje prve besede, ko sem prišel domov od zadnjega dne pouka. Takrat se je začelo najboljšo. Obiskali smo sorodnike iz naše sosednje Hrvaške. Bilo je super, saj sem se lahko družil s svojim mrzlim bratrancom Davorinom, s katerim se zelo dobro razumeva. Pri njih sem prespal dve noči. Potem je on lahko prišel k meni na počitnice. Spet sva se imela lepo, jedla sva sladoled, se s kolesi vozila po igrišču ... Naslednja super stvar se je zgodila, ko smo se odpeljali na hrvaško obalo pri Zadru. Takrat sicer ni bilo tako zanimivo, saj nismo imeli družbe prijateljev in spremljalo nas je slabo vreme. Drugič je bilo boljše, ker sem imel zraven štiri prijatelje in še vreme nam je ugodilo za prijeten dopust na morju. Na morju smo se veliko kopali, hodili na sprehode, sladoled, pijačo ... Skratka bilo je zelo lepo. Domov smo prišli dober teden pred začetkom naslednjega šolskega leta. Tisti teden je hitro minil, a sem ga lepo izkoristil in se veliko družil z mojim najboljšim prijateljem Primožem.

Kot sem povedal že v uvodu, se počitnice začnejo in končajo vedno znova in znova. Nikoli se ne bodo za vedno končale, kajti vsako leto se bodo začele druge, saj drugače sploh ne bi mogli napredovati v naslednji razred.

Jan Horvat, 8. R

Počitnice so se že bližale koncu in sledilo je nepozabno doživetje

Najprej smo bili v dvomih, kam bi odšli na izlet. V Sloveniji je zelo veliko lepih krajev, zato se nikakor nismo mogli odločiti, kateri kraj naj obiščemo. Odločili smo se, da nam bo pri tem pomagal žreb. Mislim, da je bila to zelo dobra odločitev, povlekli smo listek z napisom: VULKANIJA. Tako je bilo določeno, kje bomo preživeli še en izlet. Zjutraj takoj po zajtrku smo se odpravili proti Prekmurju na Goričko. Po približno dolgi uri in pol vožnje smo vsi veseli in srečni prišli na cilj. Do prvega ogleda Vulkanije smo imeli še štirideset minut, zato smo se odločili, da si bomo še z vlakcem ogledali Goričko in pokrajino. Najprej smo se odpeljali do kamnoloma, kjer smo lahko tudi poiskali poldragi kamen olivin. Seveda poti še ni bilo konec, povzpeli smo se na vrh hribočka, kjer smo lahko tudi videli magično drevo. Seveda ni bilo magično, to je samo takšno poimenovanje. To drevo je zraslo v enem dnevu, ker je umetno in je oddajnik za mobilne telefone. Po poti do Vulkanije smo slišali tudi nekaj legend o gradu Grad, ki je največji grad v Sloveniji in ima 365 soban. Po legendi naj bi vsak dan kralj spal v drugi sobani. Ko smo prispeli do Vulkanije, nas je čakal še ogled, ki je trajal približno 60 minut. To pa je nekaj enkratnega! Pred ogledom so nas seveda poučili o vulkanih in o nastanku vesolja. Vstopili smo v prostor za ogled, kjer smo takoj dobili 3D očala, ki so nam še bolj živo predstavila razvoj Zemlje s pomočjo različnih animacij. Bilo je super, saj smo po zaslugi 3D očal mislili, da se to dogaja prav tukaj pred nami. Po končanem ogledu filma smo šli na vlakec, s katerim naj bi se odpeljali na površje. Pri vožnji smo tudi gledali film s 3D očali, da je vse izgledalo še bolj resnično. Po končanem ogledu smo se odpravili na ogled grada Grad. S tem se je naš zanimiv izlet, poln animacij, tudi zaključil.

Vsem, ki si še niste ogledali Vulkanije, pa pravim, da vam ne bo žal, če jo obiščete.

Kristina Fideršek, 8.a

Moj najboljši trenutek v počitnicah

Dolgo sem premišljeval in premišljeval, ko nam je učiteljica rekla, da moramo napisati spis o počitnicah. Na koncu sem le izbral trenutek, ki mi bo za vedno ostal v srcu. To je moj skok.

Bil je dvanajsti dan mojega morja z očetom. Bili smo na plaži proti koncu dneva. Ura je bila okrog šest popoldne, ko sem si zaželel, da bi odšli na pomol skakat. Na pomolu je bila skupina ljudi, ki so skakali v vodo. Nekaj časa sem se naslanjal na zid in premišljeval, kako bi skočil. Naenkrat pa mi je padlo na pamet, da bi skočil s tega zidu, na katerega sem se naslanjal.

Najprej sem preštel s koraki, koliko je do morja. Bilo je okrog tri metre. Nato sem še preštel s stopali. Bilo jih je kakšnih trideset. Kmalu za tem sem splezal na zid in si vzel zalet. Oče mi je povedal, da imam prosto pot. Jaz sem pred štartom nekajkrat vdihnil in šlo je zares. Z vso močjo sem se pognal, pred odzivom ponovno zajel zrak in letel sem z glavo naprej. Bil sem kot ptica, ki ravnokar napada svoj plen. Na koncu, ko sem pristal v vodo, pa je bilo moje počutje nepopisno. Ta skok mi je bil najboljši letos na morju in mi bo za vedno ostal v spominu.

Nejc Jakomini, 8. b

Poletje, kje si?

Danes sem sanjala sladke sanje, ko me je predramil nadležen zvok budilke. Nisem hotela odpreti oči, ampak budilka je bila predaleč in mnogo preglasna. Sprva sem upala, da le sanjam ... Ampak žal je bilo res. Najprej sem se usedla na posteljo in se prijetno za glavo, kajti v misli so mi švignili spomini ... Spomini vseh brezskrbno preživetih počitniških dni. Konec dni na bazenu, konec piknikov, kolesarjenj, dolgih sprehodov ... Spet bo vse po starem. Vstajanje ob 6. uri, šola, učenje, glasbena šola, učenje, domače naloge, učenje, vaje trobente in spanje. Tako bo zopet potekalo moje dolgočasno, natrpano življenje naslednjih nekaj mesecev.

Komaj sem se pripravila za v šolo. Čeprav me je do šole peljala mama, je bilo tistih nekaj korakov do garderobe posebej težkih. Odvlekla sem se v jedilnico, kjer so me že čakale sošolke in začel se je naš običajen klepet. Danes nas čaka šest ur pouka. Sicer same uvodne ure, ki so ponavadi zanimive, vendar so uvod v tisto, kar večini učencem ni pri srcu. Uvod v novo šolsko leto. V razredu smo si zelo različni. Eni bomo leto zopet preživeli za knjigami in trepetali pred testi ter se trudili na raznih tekmovanjih, drugi bodo sedeli za knjigami, a zraven klepetali po messengeru in snepali, ko pa bo napočil čas za test, pa ne bodo pripravljene. Tretji bodo uživali, se zabavali, klepetali med poukom in na dan testov in spraševanj prišli nepripravljene oz. kar na blef. Nekateri se bomo doma trudili z domačimi nalogami, drugi si jih bodo prepisali od nas in tretji jih niti prepisali ne bodo. To se dogaja v vsakem razredu in zakaj bi bilo pri nas drugače? Prvo uro je bila na vrsti zgodovina (ta predmet me zanima in mi je pri srcu, vendar večina sošolcev ga ne mara preveč). Uvodna ura je bila kar zanimiva, upam, da bo tako tudi v prihodnje. Druga ura: športna vzgoja. Učitelj je najprej razložil kriterije, recital pravila in potrebno opremo, potem pa smo začeli s tekom in kondicijskimi vajami. Zvonec je odzvonil konec ure in prvi glavni odmor se je začel. To je čas za vse, kar je treba narediti ... Prepisati pozabljene naloge, si počiti od ur, dokončati pomembne pogovore, ki jih prej med uro niste smeli dokončati in še marsikaj drugega. Tretja ura: matematika, ki nas vsakič prisili k napenjanju naših možganov. Letos imamo še novo učiteljico, ki je zanimiva in upamo tudi malo strpna, saj nismo ravno najpridnejši razred in velikokrat imamo kakšne muhe. Učiteljica nas je odpeljala na malico, ki je bila okusna. Po malici je sledila ura fizike. Tudi ta predmet mi je pri srcu, saj nimam težav z njim in se mi zdi predvsem zanimiv. Peta ura: glasba. Učiteljica nam je razdelila standarde znanja, nato pa je sledil stari dobri kviz ponavljanja ... Šesta ura: slovenščina. Učiteljica nam je napovedala spraševanja in teste, kot že vse učiteljice danes. Pri slovenščini me je še posebej razveselilo to, da se bo večino ocenjevanj nanašalo na književnost, ki mi je še posebej pri srcu. Pogledala na urnik in se nasmejala. Konec za danes ... no ... ne še čisto. Do avtobusne postaje smo s prijateljicami zopet klepetale o običajnih zadevah in se z velikimi nasmehi spominjale počitniških dni, ki smo jih preživeli skupaj. Ko smo se približale avtobusni postaji, so se naše poti razšle, a že jutri bomo zopet skupaj in dogodivščine se bodo nadaljevale. Doma me je mama že pričakovala s toplim kosilom, ki sem ga pojedla z velikim apetitom, saj je bilo okusno. Moja psička je že nestrpno čakala, da jo peljem na sprehod. Ko sva se vrnili s sprehoda, sem v roko prišla trobenta in igrala, dokler so moje roke in ustnice zdržale. Pripravila sem si torbo za naslednji dan in napisala nalogo.

Mama, ata in sestra so se vrnili iz Haloz in skupaj smo pripravili večerjo. Po večerji sem se uredila za spanje, v roke vzela telefon in zopet klepetala s prijateljicami. Hitro sem postala utrujena, zato sem odložila telefon, nastavila budilko in zlezla pod odejo. Dokler me spanec še ni ujel, sem razmišljala o svojem dnevu in o minulih počitnicah. Zagotovo jih bom pogrešala, vendar me letošnje šolsko leto čaka veliko dogodivščin. Je namreč moje zadnje leto na OŠ Markovci. Ko se spomnim na to, postanem malo žalostna, saj se zavem, da se bomo kot razred na koncu leta razšli ... Pred nami je zadnji zaključni izlet, zadnje prireditve, zadnja črpanja znanj od učiteljev, ki so nam stali ob strani mnogo let. Pred nami je valeta, ki bo (sploh ne dvomim) odlična, saj kot razred in tudi s paralelko znamo stopiti skupaj, ko je treba, in vem, da bo to nepozabno leto. Komaj čakam, da ugotovim, kaj vse me še čaka.

Lea Krajinčič, 9.a

Počitnice, kje ste?

Bliža se konec šolskega leta. Hura, še nekaj dni do konca šole in začne se svoboda. Toda, glej ga zlomka, teh nekaj dni moram še preživeti. To so najtežji dnevi v letu. Sonce pripeka, dan je daljši in zunaj vse cveti. Le kdo se še lahko uči? Toda moram, teh nekaj dni še moram vzdržati. Učitelji pritiskajo s kontrolnimi nalogami, nekaj ocen moram še popraviti, da bo uspeh boljši. Čeprav mi gre že vse na živce, se nekako prisilim in poskušam nadoknaditi vse tisto, kar sem skozi leto zaradi lenobe izpustila.

Vsi moji nadčloveški napor zadnjih dni so obrodili sadove. Uspelo mi je prikrmariti do konca in to s prav dobrim uspehom. Ko sem prinesla domov spričevalo, mama kar ni mogla verjeti svojim očem. Če sem čisto odkrita, tudi jaz ne.

No, pa dobro. Pustim, kar je bilo in začnem delati načrte za prekrasne dni, ki so pred mano. Najprej moram narediti tisto najnujnejše. Zvezke in knjige spraviti v čim bolj črn kot, da mi ne bodo kvarili razpoloženja. To storim zelo na hitro. Zagrabim rolerje in ven, saj veste kam, ven na svobodo. Zaokrožim malo okrog šole, pa še malo po športnem igrišču in iščem sorodno dušo, ki se prav tako veseli počitnic kot jaz. Toda bolj se trudim, bolj ni nikogar. Saj ne morem verjeti, po eni uri mi je že strašno dolgčas. Zgodi se tisto, česar se nisem nadejala. Že prvi dan pogrešam sošolke. Naveličano se odpravim v hišo in prižgem računalnik. Trudim se pozabavati z nečim, kar bi me razvedrilo, toda na koncu obupam, se vržem na posteljo in zaspim. In če pravijo, da se po jutru dan pozna, potem bodo to najbolj dolgočasne počitnice, kar sem jih imela.

Zjutraj se vsaj zbudim spočita, če ne drugega. Že navsezgodaj mi teži mala sestra, ki tako nikoli ne spi, vsaj tako se mi zdi. Dobro. Vdam se v usodo, vstanem in ji naredim stekleničko, da bo mir. In sedaj se odločim. Počitnice bodo kar se da zanimive in pika.

Z mamo se poskušava dogovoriti, ali bomo šli kak dan na morje, pa nekako ne gre. Ni možno, saj se selimo in ne bo časa, denarja pa še manj. Torej, nekaj moram narediti, da vse skupaj popestrim. Pokličem babico in z vsemi mojimi prepričevalnimi sposobnostmi dosežem, da grem k njej na počitnice. Uspelo mi je. Saj veste, babice pa res ni težko pregovoriti, to že vem. Pokličem še sestrične v Spuhljo, da skupaj naredimo načrt, kdaj se dobimo. Sedaj pa samo še en podvig. Prepričati mamico, da lahko grem. Seveda moram biti diplomatska, zato ji med besedami skušam nakazati, kako ne bi bilo dobro, če bi bila z mano še brat in sestra, saj smo jaz, Sara in Maša že velike, tamali pa tako samo težijo. To mi ni ravno uspelo in naredila sem rezervni načrt. Znova je v igri babica, saj zna male kar zamotiti, da ne pokvarijo naših načrtov.

In sedaj se začnejo prave počitnice. Po telefonu se s Saro dogovoriva, kaj vse potrebujeva za rekreacijo in že in gremo.

Pri babici skorajda trčimo skupaj in ni konca objemov in veselja. Maša me je s svojimi objemi kar dušila, ampak to v dobrem smislu. Babica nas je z veseljem pričakala, saj se je že veselila vseh tistih ur in dni, ko nam bo kuhala po želji, pospravljala za nami in še Tjaša ji bo ves čas za petami. No ja, to je moje mnenje, nje pa tako ne upam vprašati, ali to drži.

Pa ne bodimo malenkostni, saj ima za pomoč še dedija, pa oba imata dopust. Kaj pa bi počela v dopustu, saj bi jima bilo dolgčas! Mi pa jima bomo vseeno popestrili dneve.

Razpakiramo rolerje in za nami slišimo samo še: »Pa samo do ovinka, da vas kaj ne povozil!«

Pa saj smo šli samo do ovinka, samo ne do tistega, katerega je mislila babica. Saj to ni nič takega, pač smo jih nekaj prevozili nevede. Šli smo samo do prababice, ki ima na dvorišču bazen. Samo tako malo. Nekaj uric se bomo pa ja osvežili v prijetno hladni vodi.

Tako smo uživali dan za dnem. Zjutraj dolgo spali, čez dan pobegnili na kopanje, zvečer malo poklepotali in pogledali kakšen najstniški film.

Seveda smo vmes tudi kaj pojedli in zaigrali kakšno družabno igro, malo rahljali živce babici in dediju in vmes tudi kakšno ušpičili. Kot pri vsakem delu se je pojavila kakšna neljuba nezgoda, malo je pritekla kri, ko je kateri od nas prekoračil svoje sposobnosti rolanja. Vse je bilo hitro pozabljeno, saj smo se vendar imeli tako lepo, da niti sami nismo vedeli, kdaj so minevali dnevi.

Težko je bilo, ko smo se morali posloviti, toda Sara in Maša sta šli na morje, jaz sem morala iti še malo k drugi babici, da sem še njej malo skrajšala dolgočasne dni, toda potekalo je vpo načrtu oziroma še boljše, kot sem načrtovala.

Na morje niti pomislila nisem, saj sem ugotovila, da se da počitnice lepo preživeti tudi na drugačen način. Priznam, da na šolo še pomislila nisem, dokler se doma na mizi niso pojavili zvezki in ostali pribor za novo šolsko leto. In to je to. Spet je tu ta presneta šola, ki nam gre tako na živce, a vendar brez nje ne gre. Le kdo bi nas naučil pisati in brati, pa še kaj zraven? In kar se mora, ni težko.

Pa kaj bi to. Ni dolgo do takrat, ko bodo nove počitnice, ki bodo prinesle nove dogodivščine in takrat bo znova lepo.

Teodora Sitar, 8. r

Spet se je, kot vsako leto 1. septembra, začela šola. Z njo so se začeli novi izzivi in zgodilo se je tudi nekaj sprememb.

Ko smo v ponedeljek začeli s poukom, mi je bilo kar zanimivo, saj sem spoznala nove učitelje in obiskala nove predmete. Naslednje dni se je začel resen pouk in kmalu sem začela pogrešati počitnice.

Prvi teden počitnic ni bil najbolj zanimiv, saj sem ga večino preživela na kavču pred televizijo. Naslednji teden sem se, podobno kot lani, udeležila tabora »Teden s konji« v organizaciji Centra šolskih in obšolskih dejavnosti na Svetem Duhu na Ostrem Vrhu. Tam sem spoznala nove prijatelje in se imela super. Na morje sem šla 19. julija in že prvi dan smo imeli težave. Komaj en dan pred odhodom smo ugotovili, da je mlajši sestrici potekla veljavnost osebne izkaznice in zato smo se odločili, da prideta mami in sestra Jana na morje dan kasneje. Z atijem sva tako odšla na morje sama. Prvi dan na morju je bil perfekten. Voda je bila topla, vreme zelo lepo in hrana je bila odlična. Z atijem sva se odločila, da bova za kosilo pekla ribe in najedla sem se tako, da do konca dneva nisem bila lačna. Naslednji dan je prišla še druga polovica družine in skupaj smo preživeli še deset dni na Cresu.

Po prihodu iz morja sem se večinoma družila s prijateljicami in velikokrat smo prespale druga pri drugi. Avgusta smo z družino še enkrat šli na morje, tokrat na otok Krk v kraj Njivice in takrat smo s seboj vzeli še babico in psa. Tudi takrat smo, čeprav le 4 dni, skupaj preživeli lep dopust. Na koncu počitnic sem šla še v glasbeni tabor, ki je bil v Markovcih.

Pri počitnicah bom najbolj pogrešala to, da sem lahko zjutraj dolgo spala npr. do 12. ure ali celo dlje. Počitniceeeee, kje ste?

Eva Kostanjevec, 8. r

Kakšen dolgčas med temi počitnicami! V celih počitnicah sem se najbolj veselila morja in tega, da bom dobila bratranca.

Res so se vlekale te počitnice. Sobota, 7. avgusta, pa je bila zelo zelo dolga. Moja teta je bila v porodnišnici in vsi smo komaj čakali na klic. Celo popoldne smo z botrico in njeno družino ter babico in dedkom čakali na klic. Vsi otroci smo bili nestrpni, proti večeru pa tudi naši starši. Ko sem se ulegla v posteljo, sem slišala zvok telefona. Vsi smo tekli, da bi prvi izvedeli novico. Seveda smo vsi mislili, da kliče stric in da se je rodil bratranec. A ni bilo tako, klical je brat, ki je bil pri prijatelju. Seveda sem bila jezna nanj, saj sem mislila, da bom prva izvedela novico o novorojenčku. Bila sem zaspala, a od pričakovanja kar nisem in nisem mogla zaspiti. Ob 23.50 pa je mami preko telefona prejela sliko nove družinice. Vsi smo bili zelo veseli in komaj čakali, da bomo lahko šli v porodnišnico k malemu Anžetu in njegovi mami.

Sedaj ga z veseljem cartamo ter hodimo na sprehode. Čeprav se razen tega ni zgodilo nič posebnega, bi raje imela počitnice, kot da hodim v šolo.

Klara Kitak, 8. r

Zaključni izlet 9. razredov

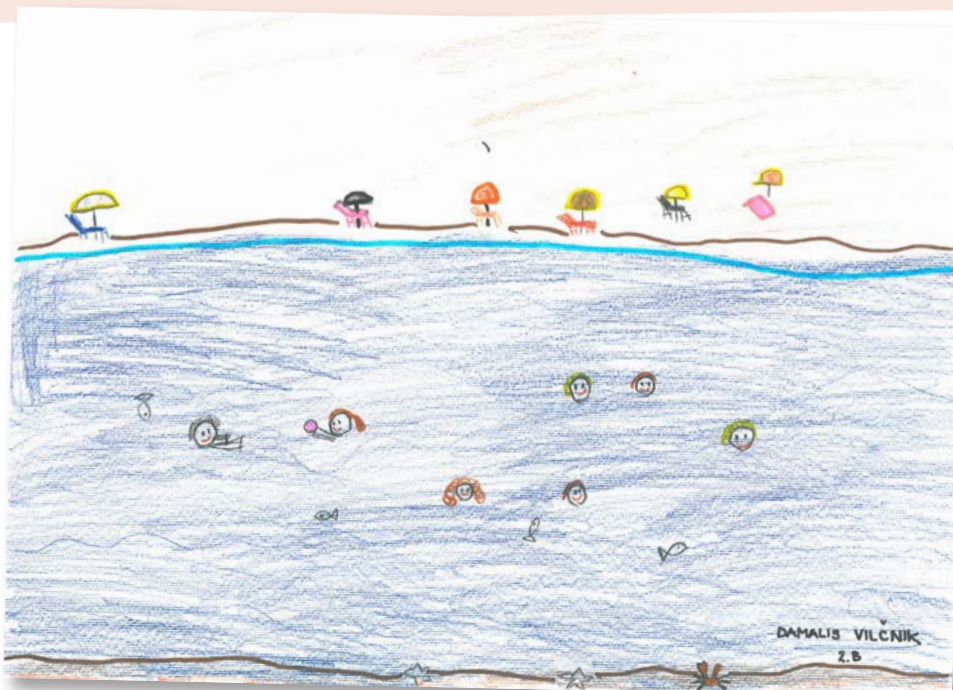
Pa je le prišel ta dan, ko smo se mi, učenci devetih razredov, odpravili na zaključni izlet na Primorsko. Ta dan je bil za nas res zelo pomemben, saj bomo z naslednjim šolskim letom zaključili osnovo šole in se podali novim zmagam naproti. Kljub jutranjim ranim uram sem se zbudila z veseljem, saj sem že komaj čakala naše potovanje do Primorske.

Med vožnjo smo se zelo zabavali, peli pesmi in se veselili. Naš prvi ogled je bila hiša eksperimentov v Kopru, kjer sem videla, kaj vse ljudje ustvarjajo z njihovo bujno domišljijo in seveda z znanjem fizike. Po hiši eksperimentov so naši trebuščki postali zelo lačni, zato smo se odpravili v restavracijo. Po dobrem kosilu je sledil počitek na avtobusu do Izole, kjer nas je čakalo novo doživetje.

Sonce je grelo slovensko morje in nas vabilo na igre v vodi. Vsi nestrpni smo poskakali v morje in uživali v morskih igrah, ki so nam jih za presenečenje pripravili naši najboljši učitelji. Nato nas je pot vodila z avtobusom do naše prestolnice, do Escape rooma (tako imenovane sobe za pobeg), kjer smo morali pokazati naše sposobnosti za različne naloge. Hitro je minila ta ura in že smo bili na bowlingu. To je bila naša zadnja postojanka, kjer se je zaključilo naše izletniško potovanje. Vsi utrujeni in zaspani smo se umirili in zaspali do doma.

Kot bi trenil z očmi, smo že bili na našem parkirišču v Markovcih, kjer so nas pričakali starši in nas odpeljali domov. Ta dan bo zame ostal v najlepšem spominu, saj sem še zadnjič s svojimi sošolkami in sošolci preživela zelo pester zaključni izlet.

Špela Kostanjevec, 9.b

60 let skupnega življenja Vide in Petra Belšaka

V juliju sta v poročni dvorani občinske stavbe 60 let skupnega zakonskega stanu slavnostno potrdila Vida in Peter Belšak. Enako se je zgodilo pred več kot pol stoletja nazaj v takratnem krajevnem uradu v Markovcih.

Dom sta si slavljena ustvarila v Ljubljani, njuna življenjska zgodba pa je nadvse zanimiva. Obiskala sem ju v Brezovcu v Halozah, kjer imata že od nekdaj družinski vinograd. Pravita, da je to raj na zemlji, saj tam preživita skoraj vsako poletje. Ko je nebo jasno, se z njihovega hriba vidijo Boč, Donačka gora, Kamniške Alpe, Uršlja gora, Pohorje ...

Biserni ženin Peter se je rodil v Muretincih, nevesta Vida pa v Banja Luki v Bosni. Rojena je z deklinim priimkom Prelog. Njen oče je bil oficir v tedanji vojski, rodil pa se je v Mali vasi. Ker je zbolel, se

je družina tik pred drugo svetovno vojno preselila v Zagojiče k stricu, nato pa so kupili hišo v Sobotincih. Osnovno šolo je obiskovala v Gorišnici, po četrtem razredu pa je odšla v Ljubljano, kjer je obiskovala klasično gimnazijo. Končala je študij germanistike. V Sobotincih je preživela malo časa; domov se je rada vračala med počitnicami. Vse do upokojitve je bila profesorica na osnovnih in srednjih šolah, najdlje pa na Vojaški gimnaziji v Ljubljani. Vrsto let je vodila tečaj nemškega jezika na Univerzi za tretje življenjsko obdobje. Ženin Peter je po 4. razredu gimnazije na Ptuj odšel v Šolo za sanitetne oficirje v Ljubljano. Prvo zaposlitev je dobil v Sarajevu. Po treh letih je odšel študirat medicino v Ljubljano, kjer je bil sošolec s pokojnim dr. Rugljem. Nato je opravil specializacijo iz otorinolaringolo-

gije in bil dolga leta predstojnik oddelka ORL v takratni vojaški bolnišnici v Ljubljani, ki je svoje čase bila zelo priznana po svoji strokovnosti. Imel je čin polkovnika. Dr. Belšak je bil prvi v nekdanji Jugoslaviji, ki je začel zdraviti z vstavljanjem cevok pri otroški naglušnosti, povzročeni zaradi izlivov. Za operativno zdravljenje kroničnih vnetij ušes so bolniki prihajali iz vseh krajev Slovenije in nekdanje Jugoslavije. Po osamosvojitvi se je upokojil in ustanovil podjetje Otolog, kjer še danes zdravi boleznin ušes, nosu in grla. Sodeloval je tudi z lepotojnimi kirurgi. Peter in Vida sta zelo povezana z našim okoljem. Peter je bil osem let predsednik Društva za oživitve gradu Borl, je boter praporu Društva upokojencev Muretinci ter praporu in gasilskemu avtomobilu Prosto-voljnega gasilskega društva Muretinci.

V zakonu sta se jima rodili hčeri, danes pa ju razveseljujejo dva vnuka in vnukinja ter dva pravnuka. Družinska slavnost ni bila namenjena le njuni 60-letnici poroke, temveč tudi Vidini 80-letnici in hčerini 50-letnici.

Bisernoporočenca Peter in Vida Belšak sta me z nadvse zanimivim pripovedovanjem popeljala skozi njuna mladostna leta, skozi mnogo preizkušenj in ovir. Ljubezen in spoštljiv odnos drug do drugega je bilo vodilo, da sta premagala vse slabo, kar je bilo na skupni poti. Njuna želja je, da bi bila zdrava, da bi uživala ob odraščanju vnukov in zdaj že pravnikov, ter da bi uživala v lepotah Haloz.

Njunim željam se pridružuje tudi uredništvo Lista iz Markovcev, ki se jima zahvaljuje, da smo jih smeli obiskati.

Marija Prelog

Bisernoporočenca Vida in Peter Belšak

Povabilo k sodelovanju na festivalu čebelarske pesmi, Lukovica 2017

Petje in čebelarjenje sta del slovenske kulture in zato smo se pri Čebelarski zvezi Slovenije v sodelovanju z Občino Lukovica odločili za organizacijo 2. Festivala čebelarske pesmi. Na ta način želimo pevske ansamble spodbuditi k izvajanju nedvomno številčnih in malo znanih pesmi s čebelarsko vsebino, skladatelje pa k pisanju novih.

Festival čebelarske pesmi bo potekal v **petek, 1. decembra 2017**, v popoldanskem času v Lukovici. Podroben program bomo objavili po prejemu prijavijskih ansamblov k sodelovanju.

K sodelovanju vabimo odrasle pevske ansamble, moške, ženske ali mešane, ki se boste na festivalu predstavili s tremi slovenskimi pesmimi po vašem izboru, ena od njih mora imeti čebelarsko vsebino.

Izvedbo pesmi s čebelarsko vsebino bomo strokovno ocenili in najboljšo tudi nagradili.

Rok za prijavo k sodelovanju je **15. oktober 2017**. Obrazec za prijavo je objavljen na spletni strani Čebelarske zveze Slovenije, na voljo pa je tudi na e-naslovu: matej.mandelj@czs.si.

Čebelarska zveza Slovenije

PRIREDITVENIK september, oktober, november :

torek, 26. september, ob 18. uri poročna dvorana občinske stavbe:

predavanje z naslovom *Urvnoteženo zdravo prehranjevanje*, predavatelj Marjana in Ludvik Hari (OORK Markovci)

sobota, 14. oktober, od 8. ure dalje

akcija Drobtinice, stojnice s prehranskimi izdelki ob svetovnem dnevu hrane (pred trgovinami v Markovcih, Bukovcih, Stojncih) (OORK Markovci in župnijska Karitas)

četrtek, 19. oktober, ob 18. uri poročna dvorana občinske stavbe:

predavanje dr. Eve Škobalj in predstavitev nove knjige *Čuječnost in vzgoja* (OORK Markovci)

sobota, 28. oktober, ob 18. uri mala telovadnica OŠ Markovci:

prireditve ob 20-letnici delovanja Kulturno-umetniškega društva Markovski zvon (KUD Markovski zvon)

oktober, mesec požarne varnosti: različne aktivnosti skozi ves mesec

petek, 10. november, ob 18. uri

gasilski dom v Bukovcih: *Zahvala jeseni*, tradicionalna prireditve ob prazniku sv. Martina (KD Bukovci)

sobota, 11. november, ob 17. uri

večnamenska dvorana v Markovcih: martinovanje, predstavitev domačih vinogradnikov (Občina Markovci)

nedelja, 19. november, ob 18. uri večnamenska dvorana v Markovcih:

koncert Komornega zbora Kot (KUD KulTura)

sobota, 25. november, ob 18. uri cerkev sv. Marka:

Abrahamu naproti, koncert Moškega pevskega zbora Markovci v sklopu praznovanja 50. obletnice delovanja (KD »Alojz Štrafela« Markovci)